॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் 2038

அருளிச்செய்த

பரமபத ஸோபாநம்.

என்னும்

ரஹஸ்யம்

[பர்வங்களின் முன்பின் பாசுரங்களுக்கு
வியாக்கியானத்துடன் கூடியது.]

சின்னமு. ரெ. ஸ்ரீநிவாஸபாட்டராசாரியரால்

கும்பகோணம்.
ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸில்,
அச்சிடப்பட்டது.

ரக்தாக்ஷ-௵ ஆவணி-௴
(1924 ஆகஸ்ட்-௴)

॥ श्रीः ॥

श्रीमान्वेंकटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

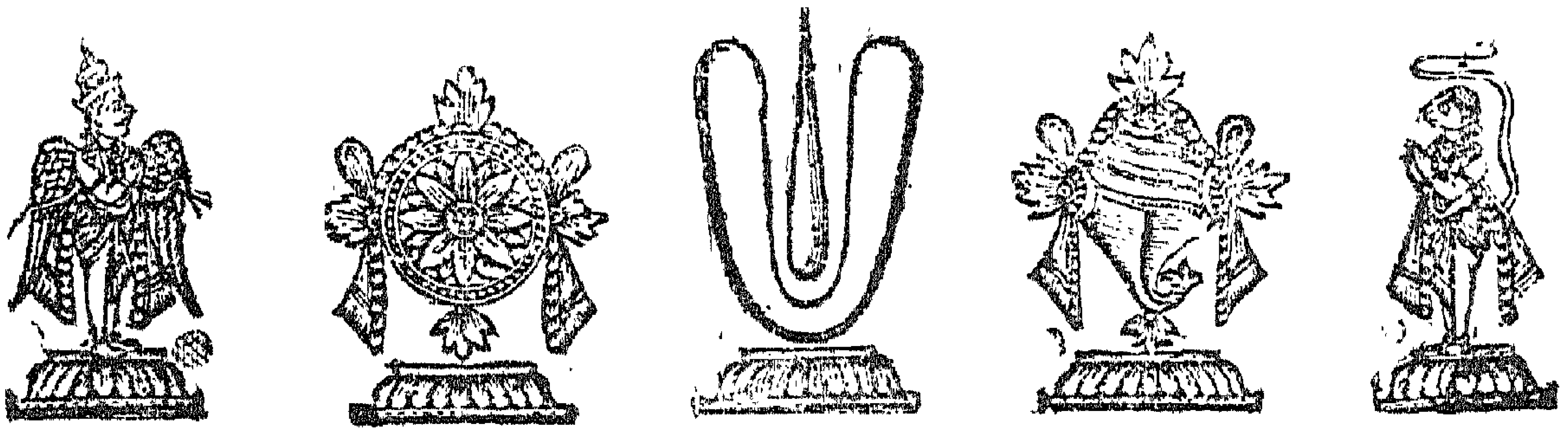

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

பரமபதஸோபாநம்.

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேஶிகம் ॥
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

வ்யாஜீக்ருத்ய விதந்த்ரிஸேவ்யபதவீஸோபாநஸங்க்ரந்தநம்
ஶாரீராண்யபந்ஜாததிஹ ய: ப்ராவீக்ருஶத்ஸ்வாஶ்ரயாந் ।
தஸ்மிந் திஷ்டதி வேங்கடேஶ்வரகவௌ ஸ்ரீபாஷ்யகாரோத்தமே
பங்க்திஸ்தாநமவாப்ய பாவிததமோமாநஸ்ஸ்வஸ்திதே ॥
தஸ்மிந்நமோஸ்து குரவே தார்க்ஷ்யஶிக்ஷாயவேங்கடேஶாய ।
ப்ராபத்யஜ்ஞாநாநாம் ஸம்ஜ்ஞே பரமபதஸோபாநம் ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன்றன் திண்ணருளாலவ
னடியில் விவேகம்பெற்றுக், கூனேறுபவக்குழியைவெறுத்ததற்
பின் கூர்விரத்தியுடன் வினையின்திரளுக்கஞ்சிக், கூனேறுபிறை
யிறையோன் சாபந்தீர்த்தான்குரைகழலேசரணடைந்து குரம்
பைவிட்டு, வானேறும்வழிப்படிக ளடவேகண்ட வண்புகழ்
தூப்புல்வள்ளலருள்பெற்றேமே. (க)

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ப்ரதமம் விவேகபர்வ ॥

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥
ஸேயம் ஸோபாநபத்வீ ஸ்ரீமதா விஹிதா ஸ்வயம் ।
ஶாஸ்த்ரஸங்க்ஷேபம் ஹ்ருத்யார்த்தா ஸ்வஸாரம் நேத்ரதீபிகா ॥

விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதய: ப்ரஸாத ஹேதூத்க்ரமணார்ச்சிராதய: । ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாதிரோஹணம் பராப்திரித்யத்ர து பர்வணாம் க்ரம: ॥

அடற்புள்ளரசிலுமந்தணர்மாட்டிலுமின்னமுதக்
*கடற்பள்ளிதன்னிலுங்காவிரியுள்ள * முகந்தபிரான்*
இடைப்பிள்ளையாகியுரைத்ததுரைக்குமெதிவரனூர்
மடைப்பள்ளிவந்தமணமெங்கள்வார்த்தையுண்மன்னியதே()

பாசுரங்களின் வ்யாக்யாநம்.

(அடற்புள் இத்யாதி) அடல் - பராக்ரமம், அதனையுடைத்தான, புள்ளரசிலும் - கருடனைக்காட்டிலும், அந்தணர் - ப்ராம்மணோத்தமர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, மாட்டிலும் - ஸமீபத்திலும், மாடு - ஸமீபம். இதனால் இவர்கள் கோஷ்டியைக்காட்டுகிறது, 'வஸந்திவைஷ்ணவா யத்ர'என்று பகவந்நிரதிசய ப்ரீதிவிஷயமிறே. இக்கோஷ்டியைக் காட்டிலு மென்றபடி. இன் - போக்யமான, அமுதக்கடல் - அமுதம் பிறந்த கடல், க்ஷீராப்தி, அதாகிற பள்ளிதன்னிலும் படுக்கையிலும், பாற்கடலும் வேங்கடமும், "திருப்பாற்கடலே யென்தலையேயொருமா நொடியும் பிரியானெ"ன்று மிகவும் பகவதபிமதமிறே. இதைக்காட்டிலும், காவிரியுள்ள முகந்தபிரான் - திருக்காவேரியினுடைய மத்யமான ஸ்ரீரங்கத்தை யுகந்தருளின பரமோதாரனான ஸ்ரீய:பதி, "கங்கையிற் புனிதமாயகாவிரி நடுவுபாட்டு."காவிரியுள்ள முகந்தவனுடைய பரமோதாரத்வமாவது— அஸ்மதாதிகளுக்கும் முகங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கை. இப்படி திருக்காவிரி மத்யத்தை யுகந்தருளின ஸர்வேஶ்வரன், இடைப்பிள்

* காவிரியுள்ளும் என்றும் பாடம். அதில், திருவரங்கத்தைப்புள்ளரசு முதலானவர்களோடு ஸமமாகக்கூறியபடி.

கள்ளமனத்துடன்கண்டுமுயன்றகடுவினையால்
நள்ளிருளாழியினற்சுவையைந்தெனநாடியதோர்
அள்ளலினாளும்விழுந்தழியாவகையாரணநூல்
வள்ளல்வழங்கியவான்படியானவழியிதுவே. (௨)

னையாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுயவதரித்து, உரைத்தது - அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதையை, உரைக்கும் - வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளின, எதிவரனுர்-எம்பெருமானுருடைய, மடைப்பள்ளிவந்தமணம்-மாஹாநஸிகரானகிடாம்பியாச்சான் திருவம்சத்தில் ஸம்ப்ரதாயாவிச்சேதேந ப்ராப்தமான பரிமளம், அதாவது எம்பெருமானுர் கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அவ்வழியாலே அப்புள்ளாருக்குப் ப்ராப்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்த ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களென்றபடி. எங்கள்வார்த்தையுள்-தத்சிஷ்ய வர்க்கமான அஸ்மத்ப்ரபந்தங்களில், மன்னியதே - ஸ்திரமாய் விளங்கா நின்றது. பூர்வமறியாத தங்களுடைய வார்த்தைகளில் எம்பெருமானுர் ஸம்ப்ரதாயகந்தம் பரிமளிக்கும்படியாயிற்று தாம் திருந்தினபடி, இதென்னவாச்சரியமோ? வென்று விஸ்மயிக்கிறுர். (௧)

(கள்ளமனத்துடனித்யாதி)மனஸ்ஸுக்குக் கள்ளமாவது அஹங்கார மமகாராதிகள். அதனுல் கண்டு - கள்ளமனஸ்ஸால் தத்துவங்களை விபரீதங்களாகவிசாரித்து, அதாவது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனுகவும் பரமாத்மாவை யில்லையாகவும் புத்திபண்ணி, முயன்ற கடுவினையால் - ஆரம்பிக்கப்பட்ட க்ரூர பாபங்களால், நள்ளிருளாழியில் - காடாஜ்ஞாநாந்தகாரசக்ரத்தில், ஐந்து- அல்பஸாரங்களான சப்தாதிவிஷயங்களைந்தும்,நல்சுவையென, ஆத்மோபபோக்யமான நல்லரஸங்களென்று ப்ரமித்து, நாடியது - தேடப்படுமதான, ஓரள்ளலில்- சப்தாதிவிஷயங்களாகிற அத்விதீயமானமஹாபங்கஹ்ருதத்தில்,அள்ளல்-சேற்றுடை, நாளும் விழுந்தழியாவகை-ஸர்வகாலமும் நிபதித்து நசியாசிதம், ஆத்மஸ்வரூபமழிந்துபோகாதபடி, பகவதனுபவமே ஆத்மாவுக்கு ஸத்தாபாதகமாகையால் சப்தாத்யனுபவமாத்மாவுக்கு விநாசபர்யாயமிறே. ஆரணநூல்வள்ளல்-உபநிஷத்சாஸ்திரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமோதாரனுன ஶ்ரிய:பதி, யத்வா - ஆரணநூல்வள்ளல் - பரமோதாரமான உபநிஷத்துக்கள். அவற்றிற்கு பரமோதாரத்வமாவது பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கை. அதவா - ஆரணநூல்-உபநிஷத்துக்களாலும், வள்ளல், பரமோதாரனுன க்ருஷ்ணனுலும், வழங்கிய - உபகரிக்கப்படுவதான, சொல்லப்படுவதான. “அக்நிர்ஜ்யோதிரஹ: ஶுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் । தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா:” என்று கீதையிலும், “தேஜ[illegible]

அசேஷசிதசித்வஸ்துசேஷியான ஸ்ரிய:பதிக்கு அநந்யார்ஹநிரவதிகசேஷபூதராய், அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்து அணைத்துலகுமுடையவரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும்விடாதே அநுபவிக்க ப்ராப்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர், அநாதி அவித்யாகர்மாதிப்ரவாஹத்திலொழுகிக் கரையேற விரகற்று அலமருகின்றபடியைக் கண்டருளின ஸர்வகாரணிகனான ஸர்வசேஷி, தானே ஜ்ஞானக்கை கொடுத்து இவர்களையெடுக்கவிடம் பார்த்து அஜ்ஞாதயாத்ருச்சிகாநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாந்த்ய பாபிதஸுக்ருதவிசேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, அத்வேஷாபிமுக்யஸாத்விக ஸம்பாஷணாதிகளையுண்டாக்கி, ஸதாசார்யநித்யஸம்பந்தஸஹகாரியான ஆசார்யஸம்பந்தத்தை அபிஸந்திபண்ணி, விசேஷண விசேஷ்யாத்மக ஸ்வரூபவிஷயமாகத் திருந்தக்கண்டுரைக்கவல்ல தெளிவுற்றசிந்தையனாய் அபிஜ்ஞசாஸ்த்ரநிஷ்டனான ஸதேசிகனை தேசிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து, அவன் ஹ்ருதயத்திலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு பிரமகுருவாகிநின்று தீதில்நன்னெறி காட்டவொருப்பட்டு முமுக்ஷுஜ்ஞாநாபேக்ஷிதங்களான ரஹஸ்யார்த்தங்களை அஜ்ஞாநஸம்சயவிபர்யயவிபரீதவாதிகள் புகாதபடி உபதேசிக்க; 'உபதேசோ நிரர்த்தக:' என்றதபடி கருவிலேதிருவுடையனாய் ஸத்வஸ்தனாய் 'சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று செவிதாழ்த்திச் சேதனன் 'சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழி'லெழுந்த மானாங்காரமனங்கள் முதலான விவிதவிஷயவ்ருக்ஷங்களினுடைய

ஸர்வஜ்ஞ்யோ தத்வஜ்ஞாநப்ரதாயநோ பாரணவக்ஷ்யே" இத்யாதி உபநிஷத்துக்களிலும் காணப்பட்டதிறே. வான்படியானவழி-பரமபத ஸோபாநரோஹணத்திற்குப்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கம், இதுவே-இப் பிரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவபர்வரூபமான விதுவே, மற்றொன்றல்ல. யத்வா, இப்ரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவஸோபாந பூஷிதமார்க்கமே உபநிஷத்துக்களாலும் தத்ப்ரதிபாத்ய னை க்ருஷ்ணனாலுங்காட்டப்பட்ட மார்க்க மென்கை. (உ)

ஸம்ஸ்தாநப்ரகாரவாசகத்தையும், 'சூழ்ந்ததனிற்பெரியபரநன் மலர்ச்சோதி' யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாராமாத்ரஸஹநிவா ஸதேகஸ்வஸாம்ராஜ்யதேசங்களையும், 'சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பமான உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்' படிகளையும் அவஹிதனாய்க்கேட்டு, 'உய்வதோர்பொருளாலுணர்வெனும்பெரும் பதந்தெரிந்து' ஸ்வாமிஸம்பந்தஸம்வேதநப்ரதாநமாய் ஶேஷ ஶேஷிகளைப்பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஜ்ஜீவிதமாக்குகிற மந்த்ரத்ரயத்திலே தன்னுடையஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங் களை பராயத்தங்களாகவும் பராதீநங்களாகவும் பார்த்து, முதற் றனிவித்தாய்த்திருத்தித், திண்ணிலைமூவுலகுந்தன்னுள்ளிருத்திக்கா க்குமியல்பினனாய்த், தனதேயுலகெனநிற்குமவனாய், அடைக்கலங் கொண்டஞ்சலென்னப்ராப்தனாய், உலகங்களுக்கெல்லாமோருயிராய் உலகுதன்னோடொன்றிநிற்கவேறுநிற்குமவனாய், உபாயோபேய ஸித்தனான ஶ்ரிய:பதியை யுளனென்று தேறியிருக்குமுணர்ச்சி யுடையவன் தானுமுளனென்று தைத்திரீயாதிஶ்ருதிகள் சொல்லலுற்றன.

அருவுருவானவையனைத்து மறிவாரேனு மருங்கலைகள் கற்றுரைக்கவல்லாரேனும், தருமவழியழியாமற்காப்பாரேனுந் தனி மறையின்றூற்பரியந்தருவாரேனும், இருவினையினெழுக்கந்தா லேவலோராதிங்கேநாஞ் சிறையிருந்தவினைந்தீர்க்கும், திருமக ளார்பிரியாத தேவன்றிண்ணந்தேறாதார்திண்படியிலேறாதாரே.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ப்ரதமம் விவேகபர்வம்.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

(வ்-ம்.) (அருவுருவானவை இத்யாதி) இதில் ஸகலஶாஸ்த்ர பரிஜ்ஞானமுள்ளவர்களேயாகிலும், ஸர்வரக்ஷகனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயைஶ்வர்யத்தை யறியாதார் மோக்ஷ மார்க்க பஹிர்பூதரென்கிறார். அருவுருவானவை-ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூபங்

[illegible] ||

மறுத்தார் திருவுடன்மார்பிற்றரித்தவன்வாசகத்தை
மறுத்தார்மயக்கமுமற்றதனல்வந்தமாநரகும்
நிறுத்தார்பவத்திநெடுநாளுழன்றமைகண்டதனல்
வெறுத்தாரணெறியேசென்றியோடவிரைவர்களே. (௪)

களானவிஷயங்கள், அவையாவன, “[illegible] ” என்றும் “[illegible]” என்றும் சொல்லப்பட்ட தத்தத்ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யார்த்தங்கள், அனைத்தும் - ஸமஸ்தத்தையும், அறிவாரேலும் - அறிந்தவர்களாலும், ஸர்வ சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞராகிலுமென்றபடி. அரும்- அர்த்தமறிகைக்கும் அனுஷ்டிக்கைக்கும் அருமையான, கலைகள் - வேதசாஸ்த்ராதி சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள், கற்று - தாங்கள் நன்றாக அப்யஸித்து, உரைக்க - ஆச்ரிதருக்கும் உபதேசிக்கவும் வல்லாரேலும், ஸமர்த்தராகிலும், தருமவழி யழியாமல் காப்பாரேலும் - ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுக்த நித்யநைமித்திகதர்மங்களை ஸம்ப்ரதாயவிச்சேதத்தாலழிந்துபோகாதே தாங்களுமனுஷ்டித்து அடைந்தவர்களையுமநுஷ்டிப்பித்து ரக்ஷிக்க சக்தராகிலும், தனிமறையின் - வேதாந்தத்தின் தாற்பரியம் - தாத்பர்யார்த்தங்களைத் தருவாரேலும், தாங்களிதிலொப்பற்றுப் பிறர்க்குபதேசிப்பாருள்ளார் சிலரானபோதிலும். இருவினை-அனாதி புண்யபாபரூபகர்ம்மவிசேஷத்தினுடைய, ஒழுக்கம்-ப்ரவாஹம், அதனல், ஏவல்-ஸ்வரூபாநுரூப பகவத் கைங்கர்யம். அதனை, ஓராது-எண்ணாது, ஆசைப்படாதே யென்றபடி. இங்கே நாம் சிறையிருந்தனைத்தீர்க்கும் - இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நாம சிறையிருந்த-பத்தராயிருந்த ஹீநதையைத்தீர்க்குமவனை, நிதயஸம ஸாரிகளை நித்யஸூரிபதத்திலே வைக்கும் அகடிதகடனஸமர்த்தனிறே பகவான். திருமகளார் பிரியாத தேவன்-ஸர்வாவஸ்தையிலும் பெரிய பிராட்டியாரைப் பிரியாத ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, திண்ணம். நிருபாதிகநித்யஜகதீசித்ருத்வரூபத்ருடத்வத்தை, தேறாதார் -“[illegible]” என்கிறபடியேயிசையவேண்டுவதையிசையாதார், விச்வஸியாதாரென்றபடி. திண்படியில்-த்ருடமான மோக்ஷமார்க்கமான பரமபதஸோபானத்தில், ஏறாதார்-மோக்ஷமார்க்கபஹிர்பூதரென்கை(௫)

(மறுத்தாரித்யாதி)ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கிகள் அநாதி காலமெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்றமை கண்டவர்கள், இந்த ஸம்ஸா

இப்படி தானும் பிறரும் தனக்கு ஶேஷியும் தஞ்சமும் ஸா
த்⁴யமுமன்றென்று தோன்றும்படி அநாதி³யவித்³யாஸஞ்சித
விவித⁴த்ருஷ்ணாப்ரவாஹத்தாலே ஶிவ்ருஹராஜம்போலே
ஸ்வஸ்வரூபஸ்வபா⁴வ ஸ்வஸ்த³ஶமான ஸ்வாஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அறிவிக்கும்பெற்
றவன், தான் முன்பு அநாதி³கர்மவாஸநைப்படியே நடக்கையா
லே 'நக்ஷத்ரம், க்ஷிவாதி' என்னும்படி அறப்புண்டு, அநந்தாயாம
விஸ்தாரமான த்ரிகு³ணஸம்ஸாரத்திலே அநேகஜந்மஸாஹ
ஸியான ஸம்ஸாரவஹ்நியையடைந்து, அநாதி³விஷயப்ரம
த்தவ்ருஷ்டிகால்யாஹ்வாநுக்ஷ்யனாய், அடிதெரியாதேயோடி வாஸநாரோ
ணாக்ராந்தனாய், விபரீதஸம்ப்ரமனாய், ஒரு விஶ்ராமஸ்தா
நமும் பெறாதே, ஶ்வாநகாமாதி³கள் வந்தாலும் முன்பு ஸா
த்³ருஶ்யஸ்வரூபையான ஸ்வபு³த்³தி⁴யிழந்து மூச்சடங்க ஸ்வஸ்த
னாய், ஸாமபோ⁴க்³யாஸ்வரூபத்திகளுக்கு ஸ்வஸ்த்²யமில்லாதபடி
காரணகலேபரங்களையிழந்து 'அஞ்ஜலிவக்ஷஜவாரணஜ:' என்
னும்படியாய், தனக்கு விஶேஷித்தொருபேரிடவொண்ணாதபடி

ரத்தை வெறுத்து ஔபநிஷதமார்க்கத்திலிழியப்பார்ப்பர்களென்கிறார்.
மறுத்தார் - மறுவையும் தாரையும், அதாவது ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறு
வையும் வைஜயந்தி யென்கிற மாலையையும், திருவுடன் - திருமாதுடன்,
பிராட்டியோடேகூட, மார்பில் தரித்தவனை கண்ணனுடைய, வாசகத்
தை - "பஜஸ்வ மாம்"என்றும், "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றும்சொ
ன்ன வசநங்களை, மறுத்தார் - அதிக்ரமித்தவர்கள், பக்தி ப்ரபத்தியிலி
ழியாத பாவிகளென்றபடி. அவர்களுடைய மயக்கம் - அவித்யை, இது
கர்மவாஸநாதிகளுக்குமுபலக்ஷணம். மற்றதனால் வந்தமாநரகும்-மற்று-
அன்றியும், அதனால் - அந்த அவித்யாதிகளால், வந்த - ப்ராப்தமான,
மற்றுமுண்டானமஹாநரகாத்யநுபவங்களையும். நிறுத்து-நிறுத்துமதாய்
தன்னுள்ளே நிறுத்தியமப்படுத்திக்கொள்ளுமதான, ஆர் பவத்தில்-அதி
விஸ்த்ருதமான ஸம்ஸாரத்தில், நெடுநாள்-அநேககாலம், உழன்றமை-
பரிப்ரமித்தபடியையும், கண்டு - கண்டாற்போலே பராமர்சித்து, அத
னால், வெறுத்து-நிர்வேதம்பிறந்து, இருப்பவரென்று அத்யாஹார்யம்.
நிர்வேதம்பிறந்தவர்களென்றபடி. வெள்கி - கீழ்ப்பரிப்ரமித்ததற்கு லஜ்
ஜித்து, மேல், ஆரணநெறியே-ஔபநிஷதமான பக்திப்ரபத்திமார்க்கத்
திலே, ஓடவிரைவர்கள் - சீக்ரமாக இழியவுத்யோகிப்பார்களென்கை.

ப்ராக்ருதப்ரளயத்திலே யிரும்புண்டநீர்போலே யிறுகச்சுவறி, ஒருமூலையிலே “ஸம்ஹாரவிக்ஷேபஸஹஸ்ரகோடீஸ்திஷ்டந்தி ஜீவா:” என்னும்படி ஆயிரங்கோடி ப்ரஹ்மகல்பங்களடைப்புண்டு கிடக்கும்படிகளையும், மீண்டு ஸ்ருஷ்டிகாரணிகஸ்தம்பஸ்ருஷ்டிஸமஷ்டிவிசேஷநியதக்ரமம் வந்தால் “ப்ரவர்த்தி வாசேந்த்ர” என்னும்படி. ப்ரவ்ருத்திவழியே போந்து ஸம்ஸாரிகாநிவேதநாதிபூர்வயான விஷயஸஹவாஸத்தைப் பெற்றாலும் ஆக்கையின் வழியுழல்வேனென்று, நீ பகவத்கிங்கரனென்றால் ஓமென்றிசையாதே யமகிங்கரர்க்கிடமாம்படி இந்த்ரியகிங்கரராய்ப்போந்த படிகளையும், தெரிந்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்பொழுது போக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்து சுரிகுழன்மடந்தையர்திறத்துக்காதலேமிகுத்தும் வென்றியே வேண்டிவீழ்பொருட்கிரங்கிவேற்கணார்கலவியேகருதி புலன்படிந்துண்ணும் போகமேபெருக்கிப் பொழுதினை வாளாப் போக்கின படிகளையும், பகவந்நாமவி(ஷயா)விசேஷாதிகளில் ‘ஸாஹாஸி:’ என்று இழவுபட்டு ஐஸ்வர்யஸீஷிதனைப்போலே கூப்பிடவேண்டியிருக்க, “தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கம்” இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷுத்ரவிஷயவிசேஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும், நிற்கின்றதெல்லாமுடன்மிசையுயிரெனக்கரந்த நெடுமாலென்று ஓர்ந்து சித்தாசித்துக்களையற்று ‘யஸ்யைஷ: ஸாக்ஷீ’ என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாகை யுசிதமாயிருக்க அறப்பொருளை யறிந்தோராதே மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுப் பல்லுயிரைக் கொன்றுண்ணும்படிகளையும், ஹரிசித்ரக்ஷாத்ரயத்தை ஸ்வயமாகவாகிலுமுபலஸித்து ஸம்ஸாரஸந்தத்துக்கு ஸ்வீகாரவாஸம் பண்ணுகையே ஸஞ்சிதக்ருத்யமாயிருக்க, ப்ரஹ்மகல்பநியந்தாநாஸவத்திலுமுண்டறுக்கவொண்ணாதபடி அக்ஷய்யமான ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷத்தை க்ஷணாயாஸத்தாந்தோறும் நடத்திப்போந்தபடிகளையும், முன்னடப்பைப் புரிந்துபார்த்து ‘வாடினேன்வாடி-வாணிலாமுறுவல்-தாயேதந்தை’ இத்யாதிகளில்படியே ஸஹாத்தாபம்பிறந்து, பழுதே பலபகலும் போயின

வென்று அஞ்சியழ யோக்யமாயிருக்க, ப்ரக்ருதிவேதாஸீவேரவஶ னாய், ‘காமமோஹதபரதந்த்ரோ' என்னும்படி கலங்கிக்கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையுங்கண்டு, „அஹோ மே மஹதீ யாதா நிஷ்டா ஜந்ம ஸந்ததி:” ‘யானே யென்னை யறியகிலாதே, யானேயென்ற னதே யென்றிருந்தேன்', ‘நானே நானாவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய் தேன்', அருநரகத்தழுந்தும் பயன் படைத்தேன், „அஸங்கிதாவஞ்சி ஜந்மாநி யோநிஷு ஸம்ஸாரஸம்ஸ்காரா வஹந்தோ யாதா:” இ த்யாதிப்ரகாரங்களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாத்விகஸம்பா ஷணாதிகளாலே முகிழ்த்த நிர்வேதம் நஶ்வரநிஷ்க்ருதி ரஞ்சணத்தாலே முற்றி, ‘செய்யாதனசெய்யோம்', ‘நயவேன்பிறர் பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடென்னும்படி', ‘செய்யேல் தீவினை யென்றருள்செய்யும் கையார் சக்கரக்கண்ணபிரான்' அநாதிபண் ணுதவழிகளில் ஆசார்யமுமடியிட நடுங்கும்படியாம். ஸம் ஷர்த்ராதிகளாலே நிர்வேதம் பிறக்குமாகில் அதுமேலும் வி பரீதவ்ருத்தங்களிலே கைவளரப்பண்ணும். அநாதிமாயாநித்ரை யாலே உறங்கினவனுக்கு உணர்த்தியாலே நிர்வேதம் பிறந்தால் இது ஸம்ஸாரவர்த்திகளான ஆஸாரஸம்ஸர்க்கங்களை யடியறுத்து அமாநித்வாதிகளான ஆத்மகுணங்களோடே அவிநாபூதமாய் அபவர்க்கஸாதநாதிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு அக்ருத்யகார்ய வஸாயியான அத்யந்தவைராக்யத்திலுமாழங்கால்படாதே, ஸர்வ கார்யாவஸாநமான அத்யந்தநிர்வேதத்திலுமிழியாதே ஸாத்விக ருசியைக் கைப்பிடித்து நிஷித்தவ்யவஸாயத்தை விலக்குகை நிஸ்ஸமவிவேகபர்வநிர்வேதஸமயம்.

வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்குமாறு மறித்தொருகா லெனையூழிசென்றுலன்றோர், ஊன்பட்டவுடலாழிவினையொழிக்

(வான்பட்டவித்யாதி) அநாதிகாலம் தாங்கள் பட்டபாட்டைச் சாஸ் த்ரமுகத்தாலே தெளிந்தவர்கள் மேல் நல்வழியே நடக்க உத்யோகிப் பார்களென்கிறாரிப்பாட்டிலும். வான் - ஆகாசம், இதனால் சிரஸ்தா யித்வத்தைக் குறிக்கிறது. பட்ட - சிரஸ்தாயித்வத்தை யடைந்த, மன் னிருளில் - ப்ராகிருதப்ரளயமான மஹாந்தகாரத்திலென்றபடி. மயங்கு

திலொருகரையுங்காணாதே யொழுகுமாறும், தேன்பட்டவிடம் போலத் தித்திக்கின்ற சிறுபயனை யுறுபயனென் ¶ றருந்துமாறும், தான்பட்டபடி † யிந்நேர்தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமேதக்கவாறே. (௫)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீபரமபதஸோபாநே த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மாறும் - அசித்கல்பனாய் அனேககாலம் மோஹித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், மறித்து - திரும்பி, ஒருகாலெல்லை யூழிசென்றால் - ஊழி - ப்ரளயம், அநேகப்ரளய ஸத்ருச தீர்க்ககாலங்கழிந்த பின், அன்று - ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே; ஊன்பட்ட - ஊன் - மாம்ஸம், இது உபலக்ஷணம். மாம்ஸாஸ்ருங்மயமான, உடலாழி - தேவாதி சதுர்விததேஹங்களினுடைய புநராவ்ருத்திரூபமான ஜன்மசக்ரமென்றபடி. இந்த ஜன்மசக்ரத்தையாச்ரயித்துவரும், வினை - புண்யபாபரூப கர்மங்களினுடைய, ஒழுக்கு - ப்ரவாஹம், அதில், அகப்பட்டு இதிசேஷ:. ஒருகரையும் காணாதே - மோக்ஷமாகிற முக்யமான பாரத்தைக் காணமாட்டாதே, ஒழுகுமாறும் - ஒழுகிப்போகிற ப்ரகாரத்தையும், அந்த ஸம்ஸாராவஸ்தையில், தேன்பட்டவிடம்போல் - மதுஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமான விஷம்போலே, தித்திக்கின்ற - ஆபாதத: ஸ்வாதுவாகத்தோற்றுகிற, சிறுபயனை - சிற்றின்பமான சப்தாதிவிஷயங்களையே, உறுபயன், ஆத்மாவுக்கு யோக்யமான மஹாபலம், என்று அருந்துமாறும் - என்றறிந்து ஆஸ்வாதித்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், தான்பட்டபடி - இப்படித் தான் அநுபவிக்கும் ப்ரகாரங்களை, இந்நேர் - இந்தப்ரகாரத்திலே, தானே - ஸ்வயமேவ, கண்டு - சாஸ்த்ரோபதேசமுகத்தாலே பராமர்சித்து, தளர்ந்திடுமேல் - தளருமாகில், நிர்வேதப்படுமாகில், அவனுக்கிதி சேஷ:. மேல் - இந் நிர்வேதம் பிறந்ததற்குமேல், தக்கவாறே - ஆத்மாவுக்குத் தகுதியான ஹிதப்ரவ்ருத்திகளே, வளர்ந்திடும் - ப்ரதிதினம் அபிவ்ருத்தமாய்ச் செல்லும் என்கை. (௫)

¶ அழுந்துமாறும் என்றும்,

† இன்றேதானேகண்டு என்றும் பாடமுண்டு.

த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனிலுறுந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகங் கவர்ந்தெழுமம்புயத்தோன்
கலகத்தொழின்மதுகைடபராற்படுங் கட்டமெண்ணும்
பலகற்றமெய்யடியார்படியாரிக்கடும்பவத்தே.

இப்படி விவேகோதய நிர்வேதோதயங்களாலே ஸ்வாமி ப்ராவண்யமுற்றாலும், "ஸர்வஸஜ்ஜந வ்ருத்தி" என்னும்படியாக ஸ்வதந்த்ரமடியாய் வைஷயிக ஸர்வஸம்ஸாரஸங்கத்தாலே ஹேமநிகளங்களாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில் இவன் முமுக்ஷுவல்லனும். ஆகையால் கடையறப் பாசங்கள் விடும்படி இதர ஸர்வதோஷங்களை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்திக்கவேண்டும். எல்லாருக்குந்தத் தம்

(உலகத்தித்யாதி) ஆப்ரஹ்மபதம் ஸர்வலோகத்திலும் துக்கத்தைப் பராமர்சிப்பார் இந்தஸம்ஸாரத்தினின்றும் விரக்தராவரென்கிறது. உலகத்து - இந்தப் பூலோகத்தில், உயர்ந்தவர்-ராஜ்யதநவீர்யாதிகளாலுந் நதரான நள ந்ருக நஹுஷாதிகள், ஒன்றும் பயனில் - அநுபவிக்கும் ஸாம்ராஜ்யபதவியில், உறுந் துயரும்-சம்பவிக்கும் துக்கபரம்பரைகளையும், உன்மத்தக்ருகலாஸபுஜங்கமாத்யவஸ்தைகளை யடைந்தார்களிறேயவர்கள். அலகு - அவதி, அலகில்படாத - நிரவதிகம். அப்போகம் - ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தமானபோகம். அதை, கவர்ந்து-தொடர்ந்து, எழுமம்புயத்தோன் - அத்யுன்னதனான ப்ரஹ்மாவும், இப்பால்பட்ட ஸர்வரிலும் மேலான போகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், கலகத்தொழில்- கலகமே க்ருத்யமாகவுடைய மதுகைடபராலே, படுங்கட்டம்- அதாவது வேதத்தைப்பறிகொடுத்துச் சருகை சோர்ந்த கணக்கனைப்போலே ப்ரலபிக்கை முதலான கஷ்டம். எண்ணும் - பராமர்சிக்குமவரான, பலகற்ற - பலவிதமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் தெளிந்து பகவத்பரத்வத்தையும் ததிதராவரத்வத்தையும் நித்யவிபூதியின் வைலக்ஷண்யத்தையும் லீலாவிபூதியின் ஹேயத்வத்தையும் அறிந்து நிர்வேதமுடைய, மெய்யடியார் - அடம்பரான பரமைகாந்திகள், இக்கடும்பவத்தே- இந்த க்ரூரமான ஸம்ஸாரத்தில், படியார் - பற்றுள்ளவராகாரென்கை. (௬)

எண்ணில் என்றும் பாடம்.

பாவங்களை 'ஒருநாயகம், நண்ணாதார் முறுவலிப்ப, கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதிகளிற்படியே தெளியப்பார்க்குமளவில் இவை நிரந்தர துர்நிவாராந்தகாரத்தின் நடுவே மின்போலே தோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். போகத்துக்கு ஸ்தாநமுமாய் போகோபகரணமுமான ஸ்வபரஶரீரங்களும் நிர்வாணனுக்கு காணவாதிவ்யாதியோக்யமாய் அநந்தது:கவிஷயமாய் அத்யந்த ஹேயமுமாய் தஸ்யுஜநோபஜீவிதமாயிருக்குமென்னுமிடம் "ஸ்வேதயாதாத்ம்யம் த்ரிதோஷம் ஶுக்லஶோணிதஸம்பவம்" என்றாற்போல் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளிலும் 'அஸ்திஸ்தூணம் ஸ்நாயுபத்தம், மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரம், அநித்யதோஷம் லோகம், மஜ்ஜாஸ்திதீநாஶம், மாந்தஶ்ச கலேபரம், யாமேவ ராத்ரிம் வ்யயமேவ, ஶ்லேஷ்மாந்தம் யாதி, மேதஸ்ஸ்நாயுநம் ம த்யாஜ்யம், ஸ்தாநாத்பீஜாதுபஷ்டம்பாந்நிஷ்யந்தாந்நிதநாதபி' என்னுடைச் சுவர் வைத்து, பொல்லாவாக்கை, புண்ணாக்கை, மின்னினிலையிலமன்னுயிராக்கைகள், வேதநூற்பிராயம்நூறு' இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

ஆகையால், யதோக்தராய் வக்ரவர்த்திகளும் பெற்றிருந்த நளநஹுஷநகுஷாதிகளுள்பட உந்மத்தர்களான ராஜேந்த்ர ஸார்வபௌமர்களையுமடைந்து அவர்கள்பட்டபாடுகளையும், அவர்கள் தாரங்களும் அநுமரணம் பண்ணிப்போனபடிகளையுங்கேட்டால் 'இன்பமருஞ் செல்வமு மிவ்வரசும்யான்வேண்டேன்' என்னும்படி ராஜ்யாதிஸாவபௌமதேஹம் பிறாது.

தன்னோடொக்க வொழுகுசங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கிறைக்குடிமகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடுங்காயக்லேஶங்களோடும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாதிவ்யாஸத்துக்கு பலமாக, ஸ்தூலஶரீரம் விழுந்தால் ஸம்ஸாரவிநாஶகாரணமான ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடே கூடி ப்ராணவாயுவெழவிக்ஷிப்தனுய்க்கொண்டு யதோக்த்ராயாவர்க்க உத்தரதக்ஷிணாயநவீதி ஶோகாகாஶவஜ்ரத்தாலே ஸ்வர்க்கப் பரணிலே ஏறி அங்கே தேவஜாதியென்னும்படி ஒரு தேஹத்

தையெடுத்து எருதுபரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர்களுக்கு வசமென்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து திரிந்து ஏறவிட்ட கஷ்டம் விசையற்ற வளவிலே 'ஸ்வர்க்கஸ்தம் தேஷாம் | ஸ்வர்க்க ஸுக ஸ்நாநேனோகா: | சுவர்க்கமெய்தியும்மீள்வர்கள்' இத்யாதிகள்படியே தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து அங்கே தேவஸரீரத்தையும் இழந்து அதின் ஸம்பந்தமுண்டாயத்தோடே கூட வந்து ஸாதநத்தினின்றும் ஆகாஸவாயுமேகாதி ஸஸ்யப்ரஷ்டி ஸம்ஸ்காராதிகளிலே பிரியப்பேரிடவொண்ணாதபடி கலந்து போந்து ஸ்த்ரீஸ்ரீதனைக்கொண்டு பாராதஸரீரநரகத்திலே ப்ரவேசித்து ரேதோதாரவசிணாதத்தாலே ஸ்த்ரீஸரீரஸோணிதமத்யத்திலேவிழுந்து கர்ப்பவாஸதுஃகாதுலவேதனைகளையுமடைந்து, ஸ்ராவவாதாதிவிபத்துக்களுக்குத் தப்பிறுகில் புண்ணைமறையவரியுண்டு ஸக்ருந்மூத்ரமூஷாவஸ்தாயியாய் வீஜிதஸ்தமாதனைப் முகம்புதையுண்டு, சதிதர்வஸஹங்களான மஹாவாஸ கேஸங்களையுமநுபவித்து, உதஸ்வமெவஷித்தனைய் ஸம்ஹரவர்த்தநவனைக்கொண்டு ப்ராஜாபத்யவாயுவாலே தலைகிழாகத்திருப்புண்டு ப்ரஸவஸிராதபத்தாலே யோநியம் த்ருவீஜிதனைக்கொண்டு மஹாதரங்களோடே மஹாகுரங்கள் போலே சுஸவிஸ்ராவ்ஸாரத்திலேவிழுந்து, பாஹ்யவாயுஸ்பர்சகாலத்திலே தோஷியான ஸமுலநாலையாலே சுவஹரதனு ஜநனைய், ஜநநமரணஸாஸாமக்ஷஸ்ரதிகளையிழந்து ஐவர் திசைதிசைவலித்தெத்தலாமாதிவாயுகாலகுடூநிருவாரணா: வடரம்வமெயாலே தவனைய் 'வநகொதாதஸதம் ஸ்தத்ரயே வடாண: ப்ரவக்ஷதே' என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவயஸ்ஸிலே ஸரணவேதனையோடே தலைக்கட்டி பழையவட்டத்திலே சூருவளிக்காற்றுபோலே சுழலும்படிகளைக்கேட்டால், ஸூமஹாதிஸம்வஸஹநிவ்ருத்தியுண்டாம்.

ராவணஹிரண்ய வத்ராதிகள்கையிலே படும்பாட்டைக் கேட்டால், சந்தனக்கழிவோடொத்த ஜோகவாராதிவஹங்களிலும் ஸஙம் தீரும்.

அவர்களைப் பீடித்த ராவணாதிகள் தாங்களும் கார்த்தவீர்யாதிகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்குண்டும் முடிவில் புத்ர பௌத்ராதிகளையும் இழந்து கழுகுநிழலிலே களத்ரங்கள் கதறக்கிடந்தபடிகளைக் கேட்டால், திண்கழற்காலசுரர்கள் செல்வங்களிலும் சிந்தை செல்லாது.

இவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வாழ்விக்கவல்லனாய் ஸர்வைஶ்வர்யத்தாலே தேவதேவனென்று பேர்பெற்றுத் திரிபுரமெரிக்குஞ்சேவகமுடையனான ஸமஷ்டிஸம்ஹாராதிகாரிக்கு வ்யஸநாதிவ்ருத்தாந்தங்களில் பிறந்த விசேஷங்களைக்கேட்டால், ரௌத்ரபதத்திலும் ருசிபிறவாது.

சில ஸ்ருஷ்டிவிசேஷங்களிலே ருத்ரனுக்கு ஜ்யேஷ்டப்ராதாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஔரஸபுத்ரனுமாய் ஸர்வஹிதஶிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய ஸ்தாநங்களெல்லாவற்றிலும் மேலானஸ்தாநத்தையுடையனான ப்ரஹ்மா தான் பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடுவெள்ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி வளர்ந்துவந்த மதுகைடபர்களைக்கண்டு மஹாபயாக்ராந்தனாய்த் தனக்குக் கண்களும் ப்ராணங்களுமான வேதங்களைப்பறிகொடுத்துச்சருகுசோர்ந்த கணக்கனைப் போலே நீர்க்கடை நிலக்கடையறியாதே விலாபம்பண்ண, அப்போது கேட்டருளினவொரு பரமகாருணிகனானவன் விரோதிநிராகரணம்பண்ணி வேதங்களையும் மீட்டுக்கொடுக்க, மீண்டும் ஸ்வாயம்புவசியென்று வீற்றிருந்தபடியையுமநுஸந்தித்து ‘ப்ரஹ்மஸ்தம்பாயுதாஃ, கர்மணாம் பரிபாகவஶாதிதிஜ்ஞா தேஹேஷு, ஶக்ராணமயுதாம் லோகே நவ்யதீதாஃ பிதாமஹாஃ, நினைப்பான்புகிற் கடலெக்கலி நுண்மணலிற் பலர்’ இத்யாதிகளையும் நிரூபித்தால், ‘பத்மாஃ ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம்’ இத்யாதிகளில்படியே ஹிரண்யகர்ப்பபதத்தையும் த்ருணீகரித்துக்கூட்டரிய துயரறுசுடரடியே கூடலாமாகில் ஒரு க்ஷணம்பாதி ஸார்வராஜ்யத்தையே ஆகாங்க்ஷிக்கும்படியாம்.

இப்படி பரமவைராக்ய ஸ்வபாவத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு "ஸர்வே நிரயாஸ்தத்ர, ஸஹ்ராஸராயோ மே த்ருவ" என்கிறபடியே இமையோர்வாழ்தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்லாம் மூவேழுநரகங்களோடொக்க, இவையும் ஈரேழுநரகமென்னலாம்படியாயிருக்கும். "யம் ஸ்ருத்வா வாஸவம் ஸாம்யம் மந்யந்தே நாயிகா த:" என்னும்படி நிரதிசயமான தெரிவரிய வளவில்லா ஸுதுர்லபஸம்வஸ்ரமும் ஸ்வதிபாஸக விசேஷத்தாலே பரமோத்தாநதோஷத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாயிருக்க சிறப்பென்னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேயென்னும்படி "ஸர்வ த்யஜாமி நாக்ரணி" என்று சொல்லும்படி கழிப்பானுகையாலே ஒழிந்தேனென்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். ஸோகத்ர நித்யமும்போலே ஸோம்யநித்யமும் ஸோமநித்யத்துக்கு வ்யவஸ்தாபகமன்று. மன்னுறிலென்னும் வ்யதிரேகோக்தியாலு மிவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

இப்படி ப்ரயோஜநாந்தரவிரக்தி பிறந்தால், உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேனென்னும், உன்னித்து மற்றோர்தெய்வம் தொழா ளவனையல்லாலென்னும்படி பரிதிதமருப்ரகமான மற்றொருதெய்வந் தொழாதே, மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருக்கும் பாபிஷ்டாவிவேக ஜநத்தோடும் நெருங்காதே "யஸ்யம் யஸ்யம் வயம் வயம்" என்று வேறுபட்டு, கொள்ளக்குறைவில்லாதவள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் கூறைசோறென்றாற்போலே தனக்கு மற்றொரு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதே, கைங்கர்யமான கைங்கர்யத்தில் உத்தமவர்ணாச்ரமத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்களளவிலராய்த் தனத்தான்மிக்க தார்வேந்தர்தொழவையமாண்டார்மாண்டார், சந்திரனுஞ்சூரியனும்வீயுங்காலந்

(தந்திரங்களித்யாதி) லீலாவிபூதியின் அநித்யதையை யறியுமவர் லீலாவிபூதியை நரகமாக வெண்ணிப் பரமபதத்தை யாகாங்க்ஷிப்பரென்கிறது. தந்திரங்கள் - தந்த்ரசப்தவாச்யமான ரதகஜதுரகபதாதி ரூபபரிச்சதங்கள், அளவிலராய் - அபரிமிதங்களாயுடையவராய், தனத்

தாரகையின்வடமற்றுத் தனிவானாகும், இந்திரனுமேறுயர்த்த
வீசன்றானு மீரிரண்டுமுகத்தானு மில்லாவந்நாள், நந்திருமானி
லேகண்டார் நாகமெல்லா நரகென்றுநற்பதமே நாடுவாரே. (எ)

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ।

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

அத சதுர்த்தம் பீதிபர்வ ॥

துறவறமேதுணிவார்துணுக்கற்றவிளந்திணிவோர்
உறவிலராதலினுமுயர்ந்தாருடனொன்றிநின்றோம்

தால் மிக்க - தனதான்யாதிஸம்பத்தாலே யதிசயித்த, தார் - சிரோ மாலா வக்ஷோமாலா விசிஷ்டரான, வேந்தர் - ராஜாக்கள், ஸூர்ய சந்த்ரவம்சோத்பவ ராஜாக்கள், தொழ - தங்கள் கிரீடமிவன்பாதத்தில் கடிதமாம்படி ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம்பண்ணிஸேவியாநிற்க, வையமாண்டார் - இராஜ்ய மாண்டவர்களெல்லாரும், மாண்டார் - அநாமசேஷமாக நஷ்டமானார்கள்; பின்னும், சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் - ஸூர்ய சந்த்ரர்களும் நசிக்குங்காலத்து, தாரகையின்வடம் - நக்ஷத்ர பங்க்திகள், அற்று - நசித்து, தனிவானாகும் - பரமாகாசமேயவசிஷ்டமாகும்; தனிவானென்று - ஸூக்ஷ்மப்ராக்ருதியை விவக்ஷித்து அதுவே சேஷிக்குமென்னவுமாம். இந்திரனும், ஏறுயர்த்தவீசன்தானும் - ஏறு - வ்ருஷபம், அதை த்வஜமாகவெடுத்த ஈசனும், தானுமென்கையாலே யவனுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறது. ஈரிரண்டு முகத்தானும் - சதுர்முகனான ப்ரும்மாவும், இல்லா அந்நாள் - மஹோபநிஷத்தில் சொன்னபடியே இவர்களொருவருமில்லாத ப்ரும்மப்ரளயத்தில், நந்திருமால் நிலேகண்டார் - அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஸ்ரிய:பதி தன்னுடைய ஸர்வகாரணத்வந் தோற்றநிற்கும் நிலேயை சாஸ்த்ரத்தாலறிந்தவர்கள், நாகமெல்லாம் நரகென்று - ஸ்வர்க்கம்முதலான லீலாவிபூதியெல்லாவற்றையும் நரகதுல்யங்களென்று தெளிந்து, வைராக்யத்தையடைந்து, நற்பதமே நாடுவாரே - ஸர்வவிலக்ஷணமான பரமபதத்தையே தேடும் சிலராவர்களென்கை. (எ)

(துறவறமித்யாதி)ஸம்ஸாரிகள் நமக்குற வாகாமையால் முமுக்ஷுக்களோடு சேர்ந்துநின்றவராய் விவேகநிர்வேத விரக்தி பீதிகளையுண்டா

மறவழிமாற்றியெம்மையலைத்தீர்த்தவர்மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல்சூடுங்கருத்தினமே. (அ)

இப்படி விவேகவிசேஷத்தாலே துஷ்டாஹாராதிநிவ்ருத்தியும், நிர்வேதவிசேஷத்தாலே நிஷித்தநிவ்ருத்தியும், விரக்திவிசேஷத்தாலே பலகாம்யநிவ்ருத்தியும் பிறந்தாலும், ஸம்வர்ஜிதமுமாய் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமுமன்றிக்கே க்ருதப்ராயச்சித்தமுமன்றிக்கே ஆஸ்வாத்யமுமாய் அநாஸ்வாத்யமுமாய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸர்க்கத்தைப் பார்த்தால், ஹோமத்தாலேயாகில் ப்ராயச்சித்தத்தாலேயாதல் நிச்சேஷமாகக் கழிக்கவரிதாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றின் ஸூக்ஷ்மமான அநந்தபாபபரம்பரைகளை ஸங்க்ரஹித்து துஸ்ஸமாப்யமான து:க்கஸாகரத்திலே யழுந்தவேண்டும்படிவரும் மஹாஜநஜநாசரணாதிவ்யதிரேகவ்யவஸாயத்தையும், உயரவேறித் தாவள்யஸ்ரீமானாய்த் தோற்றினானை ஸகலத்தாலே ஸம்ஸயமென்று தகரவிழவிடுவார் ஸ்வவிஷயவ்ருத்திகளையும் ஸம்ஸாரஸங்க்ஷணத்துக்கு ஸமாஸதம் பண்ணிவைப்பார் ஸ்ருதஸ்வபாவ மாறுனை அவிநீதராக்கிக்கொண்டாள்வரான ஜைவதாஸராங்களினு

க்கின வாசார்யகருபையாலே மோக்ஷைகப்ரயோஜநராகப் பெற்றோ மென்கிறது. துறவறமே துணிவார் - த்யாஜ்யதர்ம்மங்களான வாத்மாபஹாரங்களில் வ்யவஸாயத்தையுடையார், தேஹாத்மாபிமாநிகளென்றபடி. துணுக்கு - மோக்ஷைகப்ராவண்யம், அற்ற - அதில்லாத, இளந்துணிவு-ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் துணிவு, இதரபுருஷார்த்தருசி, அதனையுடைய ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், உறவிலர் - முமுக்ஷுவுக்கு பந்துக்களல்லர், ஆதலின், நாம் - மோக்ஷைகப்ரயோஜநரான நாம், உயர்ந்தாருடன் - மோக்ஷைகப்ரயோஜநத்வேந உந்நதரான முமுக்ஷுக்களோடே ஒன்றினேம்-ஏககண்டராய்க்கலந்து வர்த்திக்கப்பெற்றோம்; கிஞ்ச, மறவழி மாற்றி-மறம்-கோபம், இது காமாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது. காமக்ரோதாதிமார்க்கங்களைக்கழிப்பித்து, அதாவது விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதிகளை யுண்டாக்கியென்றபடி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் - ஸம்ஸாரப்ராந்தியைக் கழிப்பித்த வாசார்யர்கள், அவருடைய, மன் அருளால் - ஸ்திரமான கிருபையாலே, கறவையுகந்தபிரான்-கோகணத்தை யுகந்து ரக்ஷித்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழல்சூடும் கருத்தினமே - திருவடிகளை யாஶ்ரயிக்கும் அபிப்ராயத்தை யுடையோமானோ மென்கை. (அ)

டைய ப்ராப்தியில் கோஷங்களையும், நமன்றமர்பாசம்விட்டாலலைப் பூணுண்ணுமவ்வல்லல்களையும், வெஞ்சொலாளரான நமன்றமர்செய்யும் வேதனைகளையும், பீஷண யமபடர்கள் கேட்டு மோஹித்துவிழும்படியான நரகஸமூஹத்தின் படிகளையும், அதிதுஸ்ஸஹமான நரகயாதனைகளையும், சாஸ்த்ரபுராணாதிகளிலே பரக்கக் கேட்டு, ஸஹஸா ஸ்ரீதோஷஸி, தெளிதொறும்நன்று மஞ்சுவன்நரகம்நானடைதலென்னும் அதிதீவ்ரபீதியாலே, காற்றினிடைப்பட்ட கலவர்மனம்போலேயும் ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலவும், இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்புபோலவும், பாம்போடொருகூரையிலேபயின்றாற்போலவும், வெள்ளத்திடைப்பட்டநரியினம்போலவு முள்ளந்துளங்கி ப்ரயோஜநாந்தரபரனாதல் தேவதாந்தரபரனாதல் உபயஸம்பந்தியாதல் மோக்ஷப்ரதானனாதலன்றிக்கே மோக்ஷைகபரனாய், ஸர்வதா ப்ராயச்சித்தமுமாய் இட்டபடைகற்படையாய் விஷ்ணுவிஷயீகாரஹிதமான நிவ்ருத்திமார்க்கத்திலே மோக்ஷோபாயம், ஸாதநம் ஸ்ரவணம்மநநம், கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்’ இத்யாதிகள்படியே விலக்கற்ற விரைதலுடையனும். (விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்)

> வந்தனபோல் வருவனவுமனந்தமாகி மாளாத துயர் தருவல்வினைநெருப்புக், கிந்தனமாயெண்ணிறந்தகாலமெல்லாமின்னமுமிப்பவக்குழிக்கே * யழியாவண்ணம், வெந்த

(வந்தனவித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் தாம் பட்டபாட்டைக்கண்டு பயமுடையார் ஸர்வேச்வரனாலே விதிக்கப்பட்ட பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற மோக்ஷோபாயத்தி விழிவார்களென்கிறது. வந்தனபோல் கீழுக்குவந்த துக்கங்கள்போலே, வருவனவும் - இனிமேல் வரப்புகுகிற துக்கங்களும், அநந்தமாகி - முடிவில்லாதனவாகி, மாளாத - அநுபவ ப்ராயச்சித்தாதிகளால் கழிக்கவரிதான, துயர்தரு வல்வினை - துயரத்தைக்கொடுக்கும் கொடியகர்மம் என்றபடி, அதாகிற, நெருப்புக்கு - தாவாக்நிக்கு, இந்தனமாய் - எரிகருவியாய், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம் - அஸங்க்யாதமான பூர்வகாலமெல்லாம், இந்தனமாயென்று பூர்வேணாந்வய:. இன்னமும் - இனிமேலும், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம்,

* இழி என்றும் பாடம்.

தொருகுழவியைநற்குமாரனுக்கும்வெறித்துளவவித்தகனார்
விதியேகொண்டார், பந்தனமாமலையனைத்தும் பாறு
கைக்கும் பழமறையின்பதமொன்றே பயிலுவாரே. (க)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே சதுர்த்தம் பீதிபர்வ ।

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ ॥

கருமாலையில்வருங் கட்டங்கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால்பெருகிய யோகின்முயன்று மதன்றியுநம்

இப்பவக்குழிக்கே-இஸ்ஸம்ஸாரகர்த்தத்திலே, அழியாவண்ணம்- அஸத்கல்பனாய்ப் போகாதபடியை, எண்ணியிதிசேஷ:. வெந்தவொருகுழவியை - அச்வத்தாமாஸ்த்ரத்தால் கர்பத்திலே கரியாய் வெந்தவொருகுமாரனை, பரிக்ஷித்தையென்றபடி. நற்குமாரனுக்கும் - நல்லகுமாரனுக்கின, ஆக்குமென்றது தாச்சீல்யப்ரத்யயார்த்தம். வெறித்துளவவித்தகனார் - பரிமளயுக்தமாயிருக்கிற துழாய்மாலையுடைய விஸ்மயநீயனான க்ருஷ்ணனுடைய, விதியேகொண்டார் - "பஜஸ்வ, ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதிவாக்யங்களைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகப்பரிக்ரகித்தவர்கள், பந்தனமாமலையனைத்தும் - மோக்ஷப்ரதிபந்தகங்களாகிற ஸர்வபாபங்களையும், பாறுகைக்கும் - தூளியாம்படி ஸம்ஹரிக்கும், பாறு - தூளி, கைக்கும்- ஸம்ஹரிக்கும், பழமறையின் பதமொன்றே - அநாதியான வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பதமொன்றே, ப்ரபத்திமார்க்கமான முக்யமார்க்கமொன்றையே, பயிலுவார் - அப்யஸிக்கப்பார்ப்பர். ஸ்வாதிகாராநுரூபமாக வொருவுபாயத்தைப் பற்றப்பார்ப்பர்களென்கை. (க)

(கருமாலையித்யாதி)ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கழிக்கப்பார்ப்பார் பக்திப்ரபத்திகளில் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாகவொன்றைப்பற்றி யபிமதபலம்ப்ராபிக்கும்வகை பார்த்திருப்பார் களென்கிறது. கருமாலையில்-கர்ப்பபரம்பரையில், வருங்கட்டம்-வருகிறகஷ்டம்,சக்ருந்மூத்ரமஹாபங்க சாயித்வாதிகள் கர்ப்பஜந்மஜராமரணாதிதுக்கங்களை யென்றபடி. கழிக்குங்கருத்துடையார்-கழித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் அபிப்ராயத்தையுடைய

திருமாலடியிணை திண்சரணாகு மெனவரித்துந்
தருமாலினியவை தானே யெனத்தக வெண்ணுவரே. (கO)

இப்படி ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணதேவமநுஷ்யாதிப்ரக்ருதிகள் பிறந்தவனுடைய ஸம்ஸாரவ்யாதிவிசேஷங்களுக்கெல்லாம், எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்றுமொருவரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறியாதிருக்க, மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன், "பஜஸ்வ மாம்" என்றும், "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றும் விதித்த ஔஷதங்களிரண்டில், ஶக்தியோக்யதாதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேலும் ஸர்வாநுஷ்டேயாங்களை யபேக்ஷித்து ப்ராரம்பதிஶாயாவஸாநங்களிலும் ப்ரபத்தியைக் தொடுமானமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாய், ஸம்ப்ரதாயாதிரேபோலே அவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநாதிரூபங்களாலே சொல்லும்படியான வெளிச்செறிப்பையுடைத்தாய், ஆஸநாதிபரிகரயுக்தமாய்க்கொண்டு அநேகஜந்மஸஹஸ்ரங்களிலே அநுஷ்டிதமாய் வளர்ந்துவருவதாய், அதிப்ரயாஸமாயிருக்கும். இது 'நாநாஶப்தாதிபேதாத்' என்கிறபடியே அநேகவிதமாயிருக்கும். இவற்றில் அநந்யப்ரயோஜநனுக்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷ

முமுக்ஷுக்கள், ஒருமால் பெருகிய - ஏகரூபத்வேந அவிச்சின்னமான் பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமானது ஸந்ததிரூபேண ப்ரவஹிக்கிற, யோகில் முயன்று - பக்தியோகத்திலுத்யோகித்து, ப்ரவேசித்தென்றபடி. அதன்றியும் - அந்தப்பக்தியோகத்தை யொழியவும், அகிஞ்சனருமாய்விளம்பாக்ஷமருமாயிருக்கும் அதிகாரிகள், நந்திருமால் - ப்ரஸித்தனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய, நாமென்று ப்ரஸித்தியையுங்காட்டும். அடியிணையே - இரண்டு திருவடிகளே, திண்சரணாகுமென - அமோகோபாயமாகவேணுமென்று, வரித்தும் - ஸாங்காத்மரக்ஷாபாரஸமர்ப்பணம் பண்ணியும், இனி - பாரஸமர்ப்பணாநந்தரம், அவை - அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளை, தானே தருமென - நம்மையும் ஸஹகார்யந்தரமபேக்ஷியாமல் ஸ்வயமேவ ப்ரஸாதித்தருளுமென்று விஶ்வஸித்து, தகவு - அவனுடைய க்ருபையை, எண்ணுவர் - சாதகபக்ஷி மேகத்தைப் பார்த்திருக்குமாப்போலே க்ருபையைப் பார்த்திருப்பார்களென்கை. (கO)

ஷ்டியில்லாமையாலே யதாசக்தி விகல்பம். 'நாஹந்து ஸகீ பஜே ஹ்ராவிந்த ஸுந்தராயதாக்ஷி ஹோ:' என்கிறபடியே அவனையல்லால் மற்றொரு தெய்வந்தொழாதே 'ப்ரணமந்தி தேவா:' என்னும்படி யேயவர்கள் தொழாநிற்குமிவன் அநந்யஸக்தன். ப்ரயோஜநாந்தரபரனுடைய ஸமாச்ரயணம் மணிகாநாராமதாமர்ஷு: அநந்யப்ரயோஜநனுடைய ஸமாச்ரயணம் பதிவ்ரதாநாராமதாமர்ஷ்டி. ஆத்மகுணங்களில்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாமுண்டானாலும் சக்தியில்லையென்றும், ஆத்மகுணபூர்த்தியுடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு சக்தனுமென்றும் மஹாத்மாக்கள் சொன்ன மகுணங்களில் "ஜிதாநந்யயோமோந ஸக்ரூயஹிதாஸினீ' என்கிற பரமோபாகோவர்ணனீயதாஹேதுகுணவிசேஷம் ச்ரேஷ்டதமம்.

இப்படி ஸர்வாதிகாரமான ஸதியோமத்தில் அதிகாரிக்கைக்கிடான விசம்பக்ஷ்கஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளின்றிக்கே 'நின்னருளே புரிந்திருந்தேன், துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு, உன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்' என்றிருக்கு மதிகாரிக்கு அநந்யோபாயமான சரணவரணம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிபரிகரயுக்தமாய், 'அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே' இத்யாதிகள்படியே ப்ராயச்சித்தஸக்ருத்ஸந்யாஸரூபமாயிருக்கும். அத்யந்தாகிஞ்சநனுடைய ந்யாஸத்திற்கு மவ்விஷயத்தில் அதிகவிசேஷமில்லை. ஸர்வசக்தியினுடைய ஸங்கல்பத்துக்கவாந்தரவ்யாபாராபேக்ஷாநியமமில்லை, இரண்டுமிப்படி ஸக்ருத்தாயிருக்கும். ஆசார்யனாலே தன்னை ந்யஸ்தபரனாகவறிந்த சிஷ்யன்தான் ந்யாஸம்பண்ணான். இவனுக்கு மத்தில் சங்காதிகள் வந்தாலும், ஆசார்யனுடைய ந்யாஸம் ஸமாவிநாசிதம். அவன் தனக்காகப் பண்ணின ந்யாஸம் தனக்கு ப்ரதீதமல்லாதபோது தானும் ந்யாஸம் பண்ணினால் பூர்வந்யாஸம் ஸமிக்கதேவிடும். பின்பிவிது மிகுதியான ஸாக்ஷாத்தின்படியாம். உயர்ந்த திடர்க்கடைத் தேற்றலாம்படி தாழ்ச்சியுடைய விஷயத்திலதானே ப்ரவஹிக்கும்படியான க்ருபாமஹார்ணத்தாலே

ஸூக்ஷ்மதந்த்ரமெஶஷி தன்கூறாகவும் தன்பேறாகவும் மேலுள்ள நன்மைகளையெல்லாம் விளக்கும். இந்த ஶ்ருதி 'தாவதார்த்தி:' இத்யாதிகள்படியே ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயும் நின்று ஸகலஸாதநமாகையாலும், அவிவேகித்வியக்குக் கைமுதலற்று ஶரண்யஸாராதிவர்ணாதிமுடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகையாலும், தன் ஸ்வரூபம்போலே தேஶகாலாதிநியமமில்லாமையாலும் ஸர்வாதிகாரமாக ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாகையாலும், ஸாத்யமாகையாலும், 'உபாயஸாத்யஶாயம் த்யாஜ்யஸ்ய வேதே ஏஷ' என்னும்படியான வ்யவஸாயமஹத்வத்தைப் புடைத்தாகையாலும், ஸ்வாரஸ்யதத்த்வத்தையாலும், யஜ்ஞாதிஸாதநங்களைப்போலே நாஶ்ருதிவிஷயமல்லாமையாலும், ஶரண்யாவதிக்கும் களுக்கெல்லாம் ஶிரோபூஷணமென்னும்படி மேலாய் நிற்கையாலும், இதின் ஸ்வரூபம் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' இத்யாதிகளாலே பரக்கப்பேசப்பட்டது.

மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள்போலே அதிகாரிக்ருத்யமான ஸாதநத்தில் சிலருடைய அதிகாரிவிஶேஷணாதிவ்யவஸ்தை ஸமம் விபரீதவாக்யார்த்தவ்யவஸ்தம். ஸ்ருதியில் ந்யாஸஶப்தம் ஶப்தவாச்யாதிகரண்யம் அந்வயம். ஸாதநந்யாஸத்தால் விஶேஷணத்துக்கு ஸாதநவிஶேஷமில்லாதவிஷயத்தில் ஶக்தியும் ஶ்ருதியும் கொடுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமென்னலாயிருக்க ஶக்யோபாயத்தை விஶேஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யமென்றவர்களுக்கு அதிகாரிவிஶேஷஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம். தேஶகாலாதிகார்யாதிஹேதுத்தாலே ஶாஸ்த்ரவைபவம் ஸர்வாதிகாரியஶித்தாதிகளெல்லாவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மம்.

இப்படி யதாதிகாரம் ஸ்வஸ்வரூபமாய் ப்ராப்தமாக விஹித்த ஶக்திஶ்ருதிகளி லொருவழியிலே யிழிந்தவனுக்கு அப்போதே உத்தரபூர்வாகஶ்லேஷ விநாஶங்களுண்டாம். உத்தராகாஶ்லேஷம் ப்ராரப்தவிஷயம். விவேகாதிஶுத்தியுடையாருக்கு பாஶாத்ஸம்பந்தம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் புகாது. மற்ற விவேகருக்கு மின்னொளிபோலே தோற்றி ப்ராயஶ்சித்தமாய்மறையும்.

ராமாதிகாரிநமுடையாருக்கு ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே பிரித்த
லுண்டா. ஸர்வபாபவிநாஶம் ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தவிஷயம்.
ஸுக்ருதம் து ப்ரபத்திநிஷ்டனை செய்தவேள்வியனானவனுக்கு ப்ரா
ரப்தகார்யமான கலேவரபாதத்தின் மார்த்தியினளவுக்கீடாக தே
ஹாந்தராதிஹேதுவான கர்மம் கழியும். 'யஸ்ய ப்ரஸாதே
ஸகலா:, ப்ரஸந்நாஸ்ஸ்வப்ரஸாதே' இத்யாதிகளின்படியே இவனை
ளவில் ஸகலரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரஸந்நராவார்கள். ஸ
மஸ்தபரிஹ்ருதனுக்கு யமவஶ்யதாதிகளில்லையென்னு மிடம்
'பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந், ப்ரபுரஹம் அந்யந்ருணாம் ந வி
ஷ்ணவாநாம்', நலியநரகமும் நைந்து நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை,
நமன்கூறுசெய்துகொண்டிருந்த, குற்றமெண்ண வல்லனே, நாவ
லிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே, நரகமே சுவர்க்க
மாகு நாமங்களுடையநம்பி' இத்யாதிகளாலே யறியலாம். ஆகை
யாலிப்படி நிஸ்ஸம்ஶயனானவிவன் 'ஆள்கின்றானாழியான் யாராற்
குறையுடையும், எத்தனையிடர்க்கடற்கிடக்கி யேழை நெஞ்சமே,
திருமாறலைக்கொண்ட நங்களுக்கெங்கேவருந் தீவினையே' இத்யாதி
களின்படியே நிரபேக்ஷனாய் நிர்பரனாய் நிர்பயனாம். அங்கு
ஸமஸ்தபாபமில்லாதபோது மடலூருமவஸ்தையாய் மாகவைகுந்தங்
காண்பதற்கென்மன மேகமெண்ணியிருக்கும்.

முன்செய்தவினைத்திரளின் முளைத்ததன்றி மற்றுள்ள முத
லரிந்து முளைத்தகூற்றில், தன்செய்ய திருவருளா லிசைவுபார்த்

(முன்செய்தவினை யித்யாதி) இப்பாட்டில் ஸர்வபாபவிமோசநத்
தைச்சொல்லுகிறது. முன்செய்தவினைத்திரளில்-பூர்வாகஸமூஹத்திலே
முளைத்ததன்றி-பலோந்முகமான ப்ராரப்தகர்ம்மமொழிந்த, மற்றுள்ள-
ப்ராப்தேதர பூர்வபாப மெல்லாவற்றையும், முதலரிந்து - உபாயப்ரா
ரம்பக்ஷணத்திலுபயாதிகாரிகளுக்கும் பொறுத்து, (இனிமேல் ஸ்வதந்
த்ரப்ரபன்னனுக்குச் சொல்லுகிறது) முளைத்த கூற்றில்-ப்ராரப்தாம்சத்
திலும் சிறிதம்சங்களை, இசைவுபார்த்து - ப்ரபன்னனுடைய ஆர்த்திதா
ரதம்யத்தைப்பார்த்து, அதுக்கீடாக, தன்செய்யதிருவருளால்-செய்ய-
ருஜுவான, தன்னுடைய ஸ்ரீமத் க்ருபையாலே, தழல்சேர்ந்த தூல
மென - அக்னியைச்சேர்ந்த பஞ்சுமலைகள்போலே, தானேதீர்த்து -

துத் தழல்சேர்ந்த தூலமெனத்தானே தீர்த்துப், பின்செய்யும்
வினையினினை வொன்றுதொன்றும் பிழைபொறுத்து வேறுளது
விரகான்மாற்றும், என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமானெண்ண
மெண்ணுதாரெட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே ❊❊ (கக)

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபானே பஞ்சமம் ப்ரஸாதனபர்வ.
சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஷஷ்டம் உத்க்ரமணபர்வ ||

உறையிட்டவாளென வூனுறைகின்றயோகிகளை
நறுமட்டொழிவற்ற நற்றுள வேந்தியநாயகனார்
நிறைமட்டிலாத நெடும்பயன்காட்டநினைத்துடலச்
சிறைவெட்டிவிட்டுவழிப்படுத்தும் வகைசெப்புவமே ❊❊

தக்தமாக்கி, பின்செய்யும்வினையில்-உத்தராகத்தில், நினைவொன்றுது-ஜ்ஞானத்தோடொன்றாதே, ஒன்றும்பிழை - அஜ்ஞானத்தால் வரும் பாபங்களை, பொறுத்து - உபாயபரிக்ரகவேளையிலே அஶ்லேஷவிஷயமாம்படி ஸங்கல்பித்து, வேறுளது - உத்தராகத்தில் ஜ்ஞானக்ருதாம்ஶத்தை, விரகால்மாற்றும் - விரகு - சாதுர்யம். அதாவது - அநுதாப புந:ப்ரபத்யுபக்லேஶாதிலகூபாயத்தாலே, மாற்றுகை-தீர்க்கை, க்ரோடீகரிக்கையென்றபடி. க்ரோடீகரிக்குமவனை, என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமான் - மதியனாய் சிவந்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களுடைய வெம்பெருமானுடைய, எண்ணம் - இத்தலையிலுஜ்ஜீவனவிஷய சிந்தாப்ரகாரங்களை, எண்ணுதார்-பராமர்சியாதார், எட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே - எட்டுமிரண்டுமறியாத பசுப்ராணியோடொப்பவர். யத்வா-திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் த்வயத்தையும் அனுஸந்தியாத கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்கை. (கக)

இது உத்க்ராந்திபர்வத்தில் பாட்டு. (உறையிட்டவித்யாதி) இது ப்ரபன்னரை ஸர்வேஶ்வரன் பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோவான் சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பிக்கும்ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறது. உறைவிட்டவாளென - உறையிலிட்டுவைத்தவாள்போல், அதாவது தன்னுள்ளே நிர்மலனாய் புறம்பேயழுக்குடம்பாலாவரிக்கப்பட்டிருக்கை. ஊனுறை

இப்படி முன்பு பண்ணின பாபங்களுக்கெல்லாம் ததததிகாராநுரூபமாக [illegible] ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி மேல் பாபங்களில் புகாதபடி உள்ளமுறை செயலுள்ள விஷ்மன்றையுமுள்ளிக்கெடுத்துக் குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றிநின்று நாட்டாரோடியல்வொழிந்து, [illegible]மான [illegible]ஞாநம் பெருமையாலே, வாய்க்கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே முழுகினவனைப்போலே, தன்னவஸ்தையைக்கண்டு இரக்கமனத்தோடெரியனை யரக்குமெழுகு மொத்துக் கரியநாழிகையூழியில் பெரியதாய், கங்குலும்பகலும் கண்டுயிலறியாதே, என்சொல்லியுய்வனிங்கவனை விட்டென்னும்படி ஸம்ஸாரத்திலடி தெரியாதே, மருளொழிந்து மங்கவொட்டென்மாமாயை மாயஞ்செய்யேலென்று வளைத்து, [illegible] [illegible]ஷ்டாநுஸந்தாநமாம்படி அவாவற்று வீடுபெறுமதிகாரிக்கு வைத்த நாள்வரையெல்லைகுறுகி யமசாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லும் ஆயுரவஸாநங்களாலும் ஸுஹ்ருத்ஸந்தோஷத்தையுண்டாக்கி, ஒன்பது வாசல் தானுடைக்குடம்பை பிரியும்போது உத்தராயணம் தக்ஷிணாயநம் சுக்லபக்ஷம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் பகலிரவு ஸந்த்யா தேசவிசேஷ நிமித்தவிசேஷங்களென்கிற வாசியற சரணமாகத்தன் தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் இருள் தருமா

றைகின்றயோகிகளை - ஊன் - மாம்ஸம், மாம்ஸமயமான சரீரத்துக்குள்ளே வஸித்து பக்திப்ரபத்திகளாகிற அஷ்டாங்கயோகங்களையுடைய பக்தரையும் ப்ரபந்நரையும், (நறுமட்டித்யாதி.) நறு - நாற்றம், மட்டு - மது, இரண்டும், ஒழிவற்ற - அவிச்சிந்நமாய் வர்த்திக்கிற, ஸத்பரிமள மதுஸ்யந்தியான, நற்றுளவு - சாற்றுப்படிகளிலே விலக்ஷணமான திருத்துழாய், அதனை, ஏந்திய - தரிக்கின்ற, நாயகனார் - ஸர்வேஶ்வரன், நிறைமட்டிலாத, நிறை - பூர்த்தி, மட்டு - அவதி, அதில்லாத, நிரவதிகபரிபூர்த்தியையுடைய, நெடும்பயன் - நிரவதிகபலம், பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவகைங்கர்யங்களை, காட்டினைத்து - பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோய் அநுபவிப்பிக்க ஸங்கல்பித்து, உடலச்சிறைவெட்டி விட்டு - ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை வெட்டிக்கழித்து, இச்சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பித்தென்றபடி. வழிப்படுத்தும் - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் செலுத்தும்ப்ரகாரத்தை, செப்புவம் - சொல்லுவோமென்கை. (௧௨)

ஞாலத்துள்ளிப்பிறவி வேண்டாதபடி வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான், இவனுக்கு அடியிலே அபேக்ஷிதமான ஸர்வ விஷயங்களை யுங்கொண்டு மறநினைப்பிட்டுக்கிடந்த உத்தராத்ர பூர்வா பாபங்களை மாற்றி, "ப்ரியேஷு ஸ்வேஷு ஸுக்ருதமப்ரியேஷு து துஷ்க்ருதம்" இத்யாதிகளின்படியே "நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே" என்னும்படி அநுகூலப்ரதிகூலருடைய ஸுக்ருதது ஷ்க்ருதங்களுக்கும் ஸமங்கொடுத்து சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத் தேனென்றும், அவன் க்ருபாவிசேஷத்தாலே "யம் யோகிந: ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேசயந்தி" என்னு மவையொன்றுமில்லையாய் காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபனாய்க்கிடக்கிலும் "அஹம் ஸ்மராமி" என்கிறபடியே தன்னினைவை இவனுக்கு நினை வாக்கி, "கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:" என்கிற படியே அயத்நமாக ஸ்வவிஷயத்தில் வெளிச்செறிப்பாலே அப்ர த்யக்ஷவஸ்து ஸம்ஸ்காரநாசனம்படி ப்ரஹ்லாத த்ருவாதிகளுக்குப் போலே யத்கிஞ்சித்காரநிரபேக்ஷமாகத்தானே உத்க்ரமணநிமித்தமாகநின்று, வாகாதீந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மந ஸ்ஸிலும்; இவற்றோடே கூடின மநஸ்ஸை ப்ராணவாயுவிலும், இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றோடுங்கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்மாவிலு மிப்படி சேர்ந்த இவனை இச்சரீரோபாதாநமான ஸூக்ஷ்ம பூதங்களிலும், இவையெல்லாவற்றையுங்கூட ஹ்ருதயமதனை தன் பக்கலிலே சேர்த்து இவனை இளைப்பாற்றி, இப்படிப்பொது வான உத்க்ராந்தியும் நடந்தால் தேஹாவஸாநமான இவனை ஸஞ் சாரங்களுக்கும் வழிகளான ஹ்ருதயநாடி நூற்றிலும் ப்ரவே சிப்பியாதே, ஸுஷும்நையென்றும் ப்ரஹ்மநாடி என்றும் மூர்த்தந்யநாடி என்றும் பேர்பெற்ற ஹ்ருதயசதநாடியில் த்வாரமான தேஹம்வெளிச்செறிக்கப்பண்ணி, அதிலே ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடேகூட ப்ரவேசி ப்பித்து, ஹ்ருத்கோசஸ்தாநுக்ரஹ ப்ரகாசாதிசயிதமாய்க்

கொண்டு அவலம்பிக்கிற ஸுஷும்நாநாடீஸம்பந்தத்திலே ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி ஏகாதஶத்வாரமான ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஸ்தூலஶரீரத்தில் ப்ரஹ்மரந்த்ரமென்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு நாடிகளோடே சங்கிலித்துவக்குப் போலே பிணைத்துவைத்த ஸூக்ஷ்ம ஸூர்யகிரணங்களை அவலம்பமாக்கி வைகுந்தம்புக வழிப் படுத்தும்.

முன்கருவியீரைந்து மனத்திற்கூட்டி முக்கியமாமருத்
திலவை சேர்த்ததெல்லாம், நன்குணருமுயிரிற்சேர்த்
தைம்பூதத்தை நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு
நாதன், ஒன்பதுடன்வாச லிரண்டுடைத்தா யுள்ளேயொ
ருகோடி துயர்விளைக்கு முடம்பாயொன்றும், வன்சிறை
யின்றலைவாசற் றிறந்துநம்மை † வானேறுவழிப்படுத்த
மனமுற்றானே ❋❋

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே உத்க்ரமணபர்வம்.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(முன் கருவியித்யாதி) முன், கருவியீரைந்தும், கருவி-காரணங்கள் வாகாதி காரணங்கள் பத்தையும், மனத்தில்கூட்டி-மனத்தோடு சேர்த்து அவை - மனஸ்ஸோடுகூடிய இந்திரியங்களை, முக்கியமாம் மருத்தில் - முகவர்த்தியான ப்ராணவாயுவிலே, சேர்த்து, அது எல்லாம் - அவை யெல்லாவற்றையும், நன்குணருமுயிரில் - நன்றாக ஜ்ஞாநவானான ஆத்மாவில், சேர்த்து, அவ்வுயிரை இதிசேஷ:, ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து ஸூக்ஷ்மபூத பஞ்சகத்தையடைவித்து, தான் தன்பால்வைக்குநாதன்- இந்த பூதஸூக்ஷ்மாந்தமாகக் கூட்டினதிரளை யெல்லாம் பிணைப்பாற்றும்படி ஹார்த்தனான தானே தன் பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளுமவனான ஸ்வாமி ஒன்பதுடன் வாசலிரண்டுடைத்தாய்-ஒன்பதுடனிரண்டு பதினொன்று, சீர்ஷண்ய ப்ராணத்வாரங்களேழும் மேட்ர பாயுக்களும் தசமியான நாபியும் ப்ரஹ்மரந்த்ரமும் கூடப்பதினொருவாசலையுடைத்தாய், உள்ளே யொருகோடி துயர்விளைக்கும் - தனக்குள்ளேயிருக்கிற நான் ஜீவனுக்கு அநந்த துக்கங்களை விளைக்குமதாய், உடம்பாயொன்றும் வன்

†வானேறவழி என்று பாடாந்தரம்.

ஸர்வஜ்ஞமுநிப்ரணீதம் ॥

தெருளார்பிரமபுரத்திறை ‡ சேர்ந்திடவந்தவர்தாம்
§ அருளால் பிரமபுரச்சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
‖ டருளாலமரர்நடத்தவிம்மாயைகடந்ததற்பின்
சுருளார்பவநரகச்சுழலாற்றின்சுழற்சியிலே ❋❋❋ (கஎ)

இப்படி புண்யபாபங்களாகிற பொன்னுமிரும்புமான விலங்குகளைக்கழித்து ஸூக்ஷ்மசரீரமாகிற சிறையினின்றும் ஸஹாத்மாவான ப்ரஹ்மநாதன் நயிப்பிக்கப்புறப்பட்டவனை பண்டிறைகொண்ட தேவர்கள் ஸபரிவாரராய் ஸகிஹீதராய் பூண

சிறையின் - சரீரத்வேந ப்ராப்தமான வல்லிய சிறைக் கூடத்தின், தலைவாசல் திறந்து - ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தைத் திறந்து கொடுத்து, நம்மை, வானேறுவழிப்படுத்த - பரமபதத்திற்குக் கொண்டுபோ மர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலே படுத்த, மனமுற்றனே - ஸங்கல்பித்தானென்கை. (கசு)

இது அர்ச்சிராதி பருவத்தில் பாட்டு. (தெருளாரித்யாதி) அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பரமபதமேறினவர்க்கு புநராவ்ருத்தியில்லை யென்கிறது. தெருளார் பிரமபுரத்திறை - தெருள்-ஜ்ஞானம், ஜ்ஞானபரிபூர்ணனாய், ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஜீவசரீரத்திற்குக்கடவனான ஹார்தன், சேர்ந்திட-சேர்ந்து புறப்பட், வந்தவர்தாம்-வைகுண்டப்ரஸ்தாநார்த்தமாகப் புறப்பட்டவர்கள், அருளால் - ஹார்தனுடைய க்ருபையாலே, பிரமபுரச்சிறை - ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை, தீர்ந்தபின் - கழித்தவநந்தரம், வந்தெதிர்கொண்டு, அமரர் - ஆதிவாஹிகதேவகணங்கள், அருளால் - அத்யாதரத்தாலே, நடத்த - தத்தமெல்லையளவும் நடத்த, இம்மாயை - ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை, கடந்ததன்பின், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதத்துக்கேறிப் போகப் பெற்றவர்களென்றபடி. மீண்டும், பவநரகச் சுழலாற்றின் சுழற்சியிலே - ஸம்ஸாரநரகமாகிற சுழலாறு, சக்ராகாரேண சுழன்று வரும் நதி, அதனுடைய, சுழற்சி - சுழி, அதில், சுருளார் - சுழலார், மறுபடி நிவர்த்தியார்களென்கை. (கஎ)

---

‡ சேர்ந்திடர்தீர்ந்தவர் என்றும், § இருளார்பிரமஎன்றும்
‖ அருளாரமரர் என்றும் பாடபேதங்கள்.

கிவரராய்க் காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட, அக்நியென்றும் அர்ச்சி என்றும் பெயரையுடைய ஆதிவாஹிகன் வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து சூழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்காரத்தோடே தனக்கடைத்த வெல்லைநடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் ஶுக்லபக்ஷமும் உத்தராயணமும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழிநடத்துவார்கள். காலவாசி ஶப்தங்களுக்குக் காலாபிமாநி தேவதைகளைச்சொல்லுகின்றன. ஶாட்யாயநஸம்ஹிதையில் "அஹ்ந ஆபூர்யமாணம் ஜ்யோத்ஸ்நீம் ஶுக்லபக்ஷம்" என்று பகலுக்கும் ஶுக்லபக்ஷத்திற்கும் நடுவே ஜ்யோத்ஸ்நீ யென்றொன்றைச் சொன்னது ஶ்ருதிஸித்தமான க்ரமத்திற்கு அநுகுணமாக ஶுக்லபக்ஷாங்கமாகக்கொள்ளலாம். ஶாகாவிஶேஷோக்த வித்யுத்வ்யாதிகளுக்கும் அநேகஶாகாநுகுணமாக நிவேஶம் கண்டுகொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கநந்தரம் வாயுதேவதை வந்தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயு தன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே ஶாஸ்த்ரங்கள் தேவலோகஶப்தத்தாலும் வாயுலோகஶப்தத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கநந்தரம் ரதசக்ரரந்த்ரம் போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக்கிட்டும். "தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்"கென்றும், 'மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினடுவுளன்னதோரில்லியினூடுபோ'யென்றும், 'சண்டமண்டலத்தினூடு சென்'றென்றும், 'இருளகற்றுமெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்'தென்றும், 'ஆதித்யத்வாரபேதே'என்றும் 'யோகிநாம் ஸூர்யமண்டலம்'மென்றும், 'பித்வா ஸூர்யமண்டலம்' என்றும் சொல்லுகிற ஸூர்யமண்டலபேதாதிகள் ப்ராக்ருதப்ரளயாதிகளில் ஸூர்யாதி முதலானவர் ஸங்க்ராமம்போது அப்ரத்யக்ஷங்களாகையாலே இவை இங்குள்ளார்க்காகக்கடவன. ஸூர்யத்வாரத்தாலே போவார்களென்றது ஶாஸ்த்ரங்களிலே. ஆடம்பத்தினுடைய ரந்த்ரம்போலேயென்று விஶேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஆதித்யன் நடத்தப்போய் சந்த்ரனைக்கிட்டும், யதோக்தோமார்க்கத்திற்சொன்ன சந்த்ரப்ராப்தி தூமமார்க்கத்தில் ஶரீர விஶேஷப்ராப்திக்காகச் சொல்லிற்று. தக்ஷிணாயநஸ்தனான கர்மகக்ஷாவுக்கு ந்யாஸவித்யையிற்சொன்ன சந்த்ரஸாயுஜ்யம் உத்தராயணஸ்தனுடைய ஸோமஸாயுஜ்யம்போலே விஶ்ராம விஶேஷார்த்தம். இங்கு ஆதிவாஹிகரிலொருவனான சந்த்ரனு டைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரன் வழிநடத்த ஸ்வாராஜ்யஸாம்ராஜ்யம்போலே யிருப்பதொ ருவழியாலே மேலே போமளவில் வித்யுதபிமாநி தேவதை வந் தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். வைத்யுதன் தன்னையே அமா நவனென்றும், அவன் தானே ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ராபிக்குமென்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கை கைப்பும் அதனுடைய ஸத்ருஶத்தையுமிடமாகக்கொண்டு வந்த வருணனும் அவன்பின்னே அடையுண்டவிந்திரனும், ப்ரஜாப தியும் அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தமெல்லையளவே ஸஹ காரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள். அமாநவனுடைய மஹித்வமும் வ்யவதாநஸஹமென்கிற பாஷ்யம் வருணாதிகள் அநுக்ராஹகரென்கையாலே அநுக்ராஹகாப்யதார்த்திலே தத்பரம். ஒரு ஶ்ருதியிலே அமாநவனென்றும் வே றொரு ஶ்ருதியில் மாநவனென்றும் சொல்லப்பட் டவர்களில் முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநவனும் வழிநடத் துவார்களென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். ஶ்ருதியாமகம் ஏக வாக்யமாகையாலே விகல்பமாதல் ஸமுச்சயமாதலென்றுஞ் சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விகல்பதோஷாதிகளைப் பார்த்து ஒரு வருக்கிரண்டுபேரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே பாஷ்யா திகளையும், 'அமித ப்ரஸ்ருதஶப்தபக்ஷ ஸம்ப்ரயோகே ஶாப்தயோ ஷேண, அபிப்ராயவஶித்வபக்ஷாத்' இத்யாதிகளான அதிகரண ந்யாயங்களையு மநுஸந்திப்பது. மாநவனை ப்ராப்தவந்த வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகம் ஏறக்கொண்டு போமென்று ஶ்ருதி சொன்னது 'வைத்யுதேநைவ ததஸ்

ஸ்ரோதஸ:" என்கிற ஸ்ருதிப்ரமாணமாக வ்யாஸாதிகளாலே நிரூபிக்கலாம். இதனால் அக்கரையில் அமானவனைச் சொன்ன ஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை. இவ்வர்ச்சிராதிதேவதைகளெல்லாம் அதிகாரவிஶேஷங்களாலே பதம்பெற்ற ப்ருதிவ்யாதி தேவதைகளென்றும், அமானவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக விசைத்துக் கீழுள்ளாரை அதிவாஹ்யரென்றும், இவர்களெல்லாரும் அமானவனைப்போலே பகவதாஜ்ஞாகராய் அஹ்ராதி விபூதிகளுக் கபிமானிதேவதைகளான சில நித்யஸூரிகளென்றும் மதபேதங்கள் நடக்கும். இவ்வர்ச்சிராதிகதி ஜ்ஞாநந்தோறு முண்டாயிருக்கும். அதிதக்ஷவுக்கு ப்ரஹ்மகாயநிஷேவணாதிகள் சொல்லுமிடங்கள் ஸமவிஷயந்யாயத்தாலே விஶேஷவிஷயம். விஶ்வஸ்ருஷ்டியோகாதிப்ராப்திகளைச் சொல்லுமிடங்களுக்கும், பாஞ்சராத்ரயோகாதிப்ராப்திகளைச் சொன்னதுக்கு மிதுவே நிர்வாஹம்.

நிவ்ருத்தியர்த்தவான் பஞ்சபூதங்களையுமதிக்ரமிக்குமென்று மனு சொன்னது, ஶீதோஷ்ணவாயும் முதலாகத் தொடங்கி அண்டாவரணங்களையும், அண்டகடாஹத்தையும், தஶகுணோத்தரங்களான ஆவரணங்களையும், இவையெல்லாமுள்ளாம் படியான ப்ரக்ருதி தத்வத்தையும் பேதிக்குமென்று ஶ்ருதிகள் சொன்ன ஸ்தானங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இவ்வர்ச்சிராதிகதியாகப் போனவர்கள் அபுநராவ்ருத்தியார்களென்கிறது, ஸம்ஸாரிகளாலே அநுஸாரண ஶ்ருதிவசத்தாலே ஸம்ஸாரியார்களென்றதாமத்தனை. வெளிக்கன் பரதாதிகளிவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே தேஶவிஶேஷப்ராப்தி பெற்றவர்களல்லாமையாலே அவர்களை மீட்டது விரோதமன்று. இவ்வழியாலே த்ரிகுணாவரணாகாரத்தைக் கடந்தவன் பகவத்க்ருபையாலே ஸம்ஸாரகாலத்திலு மேகரூபமாக ப்ரவஹிக்கிற விரஜையென்கிற அம்ருத நதியைக்கிட்டும். 'வைகுண்டே விரஜாம் ஸ்ரோதஸாம் ப்ரஸ்ரவணாம் நதீம்" என்கையாலும், "மஹாயோ விரஜாம் விஜ்ஞாநதீம்

ஸாக்ஷாத்” என்று அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையாலும், விரஜையைச் சிலர் த்ரிகுணஸாம்யாவஸ்தைக்கெல்லையென்னப் பார்ப்பார்கள். வைகுண்டஸம்வ்ருதம் பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்மலோகத்திலாரும் ஸநகாதிகளுக்கநந்தரம் விரஜையைக் கிட்டுமென்னும் ச்ருதிசொல்லுகையாலும், திவ்யஜநபதத்துக்கெல்லையென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். விரஜையை மநஸ்ஸாலே கடக்குமென்றது தன ஸங்கல்பத்தாலே கடக்குமென்றபடி. ச்ருதியில் மநஸ்ஸாலே ஸர்வகாமங்களையுங்கண்டு அநுபவிக்குமென்பதற்கு இதுவே நிர்வாஹம் ❋❋

விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின்மாதர் மேனியல்லால் வில்லில்லை மீனவர்க்கு, மொழியல்லாலமுதில்லை யென்று முன்னாள் முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந்தீர்ந்தோம், கழியல்லாற்கடலில்லை யென்பார் போலக் காரியமே காரணமென்றுரைப்பார் காட்டும், வழியல்லாவழியெல்லாங் கடந்தோமற்ற வானேறும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்திட்டோமே❋❋ (௧௫)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸமுசிதப்ராப்திபர்வ ।

சீரார் தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்,

(விழியல்லாலித்யாதி) ஸம்ஸாரத்தைக்க கடந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைப் பெற்ற நமக்கினி ஸந்தோஷமென்கிறது. முன்னாள் - பூர்வகாலமெல்லாம், நாம், முத்திவழிமுனிந்து - மோக்ஷமார்க்கத்தையநாதரித்து, மீனவர்க்கு - மகரத்வஜனான மன்மதனுக்கு, விண்ணின் மாதர் - தேவலோகவநிதைகள், இது ஸ்திரீஜநோபலக்ஷணம். அவர்களுடைய விழியல்லால் - கடாக்ஷமொழிய - வேலில்லை - உத்தமமான ஆயுதம் லோகத்திலில்லை; அந்த ஸ்திரீகளுடைய, மேனியல்லால் - தனுயஷ்டியொழிய, வில் இல்லை. ஜைத்ரமான தநுஸ்ஸில்லை; அவர்களுடைய, மொழியல்லால் அமுதில்லை - உக்தியொழிய அம்ருதசப்தவாச்யபதார்த்தமில்லை; ' மோக்ஷாதிகளுமிதற்குப் பின்னென்று கருத்து. என்று

அஷ்டமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ராஜ்யவைபவம் ॥

வன்பற்றுடன் மயல்பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என்பெற்றது பெருந்தானமு மெத்தனைபோதுளதாம்
துன்பற்றதன் றுணிவாற்றுயர் தீர்க்குந்துழாய் முடியான்
இன்புற்றநல்வழியாலேற்று நற்பதமெண்ணுவமே ※ ※ (க௬)

இப்படி அநாதிகாலமநுவர்த்தித்த வாஸநாஸம்பந்தத்தாலே அடிக்கடியும் அநந்தகோடிவ்யாமோஹஜநகமான ஸம்ஸாரவர்த்தியிலே

கொண்டு அடைந்த மோகம் - அநாதியாக ப்ராப்தமான வ்யாமோஹம், தீர்ந்தோம் - இப்போது தீரப்பெற்றோம். கிஞ்ச - கழியல்லால் கடலில்லையென்பார்போல - ஸமுத்ரைகதேசமான நதிமுகத்தைக்கண்டு கழியொழிய வேறுஸமுத்ரமில்லை யென்பார்போலே, காரியமேகாரணமென்று உரைப்பார் - ஈச்வரசரீரமான ஜகத்தை யொழிய வேறு இதற்குக் காரணமில்லை, ஜகத்தே காரணமான ப்ரஹ்மம் ஏதத்வ்யதிரேகேண ப்ரஹ்மபதார்த்தமில்லையென்று ப்ரமாண விருத்தமாக ஜல்பிக்கும் நிரீச்வராபலாபிகள், காட்டும் - பௌத்த சார்வாகாதிகள் ஸ்வசாஸ்த்ரத்தில் காட்டும், வழியல்லா வழியெல்லாம் - பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மார்க்கங்களையெல்லாம், கடந்தோம் - கடந்து புறப்படப் பெற்றோம்; கிஞ்ச, மற்ற - தத்விலக்ஷணமான, வானேறும்வழி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை, கண்டோம் - காணப்பெற்றோம்; அதுவுமன்றியே, மகிழ்ந்திட்டோம். ஆதிவாஹிகரால் ஸத்கரிக்கப் பெற்றுப் பண்டு ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட துக்கங்களெல்லாம் மாறி உகக்கவும் பெற்றோமென்கை. (க௫)

இது பரமபதாரோஹண பர்வத்தில் பாட்டு. (வன்பற்றித்யாதி) பண்டு ஸம்ஸாரத்தில் துக்கமே யொழிய வேறொரு பலமும் பெற்றதில்லை, இப்போது பகவத் க்ருபையாலே பரமபலமான பரமபதத்தைப் பெற்றவரானோமென்கிறது. வன்பற்றுடன் - வலியபற்றுடன், தத்தத் வாஸநையோடேகூட, மயல் - ஸம்ஸாரப்ராந்தியை, பூண்டு - கழலாதபடி பூண்டுகொண்டு, மற்றோர் கதியால் - இதரோபாயங்களால், உபாயாந்தரங்களாலே யென்றபடி, இனநாள் - இத்தனை நாள், என்பெற்றது - எத்தஸ்தாநம் ஸாதிக்கப்பட்டது; ஒன்றுமில்லை யென்று கருத்து. பெருந்தானமும் உபாயாந்தரங்களால் ஸாதிக்கப்படுமதான ப்ரஹ்மபதாதிஸ்தானமும், எத்தனைபோதுளதாம் - எத்தனை காலம் ஸ்திரமாயிருக்கும். ('ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா:') என்கிறபடியே நிலையற்றவைகளென்றபடி. அதெல்லாமிருந்தொழிக, இப்போது துன்பற்ற தன் துணிவால்

யோடின விடமெல்லாந்திர அத்ருஶ்யமானதயான அப்ராக்ருதவிஷயி
யில் அமரரோடுயர்விற்சென்று, விரஜையை மாநஸமாஸ்பர்ஶநமான
விரஜாஸ்நாநத்தை அவகாஹித்து அழுக்கற்று, பவித்ரபா
ணியான அமாநவனுடைய கரஸ்பர்ஶத்தாலே வாஸநாவிஶேஷ
ங்கழிந்தவன் திவ்யதேஹப்ராப்தியாலே ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸமா
னனாய், அப்ராக்ருதமூர்த்தய விலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தாலே ஸ
ரூபனாய், கீழ்ச்சொன்னயோக்யதைகளில்லாதார்க்கு “நதத்ர
ஸூர்யோ பாதி” இத்யாதிகளின்படியே கிட்டவரிதாய், பகவத்ஸா
யநிர்மிதமான பரமைகாந்திகளுக்கு ப்ராப்யமாய், அயர்வறு
மமரர்களுக்கு அநவரததர்ஶநீயமாய், அகாலகால்யமாய், அத்ய
ந்தாநந்தமயமாய், அநிரபேக்ஷப்ரகாஶமாய், பரமயோ
கிநாம் ஸநகாதீநாம் ஸ்ப்ருஹ்யமான நித்யநிரவத்யநிரதிஶயபோ
க்யதாதி ப்ரகர்ஷத்தையுடையதாய், ஶுத்தஸத்வமயமாய், செ
ழுஞ்சோதி யயமென்றும் செழும்பர்வாநமென்றும் தெளிவிசும்
பென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளே சென்
று ஆழ்ந்த அரமென்றும் அரண்யமென்றும் பேருடைய அம்ருதமய
ஸரஸ்ஸுக்களையும் திவ்யாஶ்வத்த ஸோமஸவநாதி
விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும், உபநிஷத்துக்களிலும் இதிஹா
ஸபுராணஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவாதிகளிலும், பண்டு
பரக்க அநுஸந்தித்தபடியே ஸப்ரகாரமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து
அந்தமில்பேரின்பத்தில் ஆநந்தவெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலேயிருக்கிற
ஐரம்மதீய மென்கிற அம்ருதஸரஸ்ஸைக் கிட்டும். அநந்தரம்
ஸமுத்ரஸ்ரீயினுடைய ப்ரஸவஸ்தாநம் போலே ஸாரமாய்
ஸோமநிஷேவ்யமான ஸோமஸவந மென்கிற அஶ்வத்தத்தை
யணுகும்,

துன்பு-துக்கம், துக்கஸம்பந்தமற்ற, நன்றுணிவால் - தன்னையே உபா
யோபேயமாகப் பற்றுமதாகிற, துணிவு-விச்வாஸம், பக்திப்ரபத்திரூப
விசேஷஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. துயர்தீர்க்கும்துழாய் முடியான்-ஸர்
வதுக்கவிமோசநம் பண்ணுவிக்குமவனாய் திருத்துழாயைத் திருமுடியி
லே புனையுமவனான க்ருஷ்ணன், இன்புற்ற நல்வழியால் - அதிபோக்ய
மான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, ஏற்றும்நல்பதம்-ஏற்றப்படுமதாய்
விலக்ஷணமான ப்ராப்யத்தை, என்னும்-எவ்வணக்கடவோமென்கை

இவனை அபராஜிதையான திவ்யநகரியினின்றும் ஸ்ரீவை
குண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்
கள் நூறு நூறாக வொருநிரையாய் திவ்யங்களான மாலாஞ்ஜந சூர்
ண வாஸ: ப்ரப்ருதிகளை யேந்திக்கொண்டு தாளங்கள் வலம்புரி
கலந்தெங்கும் இசைக்கவந்து, ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் றமரெ
ன்று, ப்ரஹ்மாலங்காரம்பண்ணி ஸாவதாநமாக அலங்கரித்து ராஜ
மஹிஷீபரிஜநங்களெதிர்கொண்டு உபசரிக்குமாப்போலே ஸ்ரீ
வைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு நிதானமாக முக்தர்களுக்கு ஐ
ஶ்வர்யாதிகளின்படியே வேதவ்யாகாரமான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தா
லே அலங்கரிப்பார்கள்.

அநந்தரம் திவ்யகந்தரஸாதிஸம்ஸ்தாநபராஜிதாயதநங்
களையணுகினவளவே ஸர்வகந்தனாய் ஸர்வரஸனாய்ச்சிறந்தவான்
சுடரான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திவ்யகந்தரஸாதிக
ள் வந்து ப்ரவேசிக்க பாரிஜாதபரிமளமும் சந்த்ரஸூர்யதீ
ப்த்யும் போன்றிறைப்போலே உஜ்ஜ்வலிதவிமாநம் பூர்ணமாய்க்
கொண்டு க்ஷீரோத ப்ரமோத ஸந்தோஷ லோகங்களைக்காட்டில் அதி
ஶயிதவைபவமாய் 'யா யோத்யா பராஜிதேதி விதிதா' என்
கிறபடியுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநகரத்தையணுகி 'குடியடியாரிவர்
கோவிந்தன் றனக்கென்று, முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்
கொள்ள, கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகி' ஐரம்மதமென்றும்
ப்ரஜாபதியென்றும் பேருடைய வாசலில் வானவரைச் சென்று
கிட்ட, அவர்களும் இடையநின்று வைகுந்தன்றமரெமரெமதிடம்புகு
கென்ன, ஆஶ்ரிதருக்கு நித்யாவாஸ்யமான ஸ்ரீவைகுண்டநக
ரதிவ்யகோபுரகவாடத்தைக் கடந்துபுக்கு, இரண்டு சிறகும் (அழ
கும்) மணிமண்டபங்களை நிரைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாளிகைப்
பெருந்திருவீதியினடுவே செல்லும். அப்போது 'விதிவகை புகுந்
தனரென்று நல்வேதியர், பதியினிற் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவி
நிதியுநற் சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கும், மதிமுகமடந்தையர்
ஏந்தி' எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மயமான திவ்யவிமாநத்தைக்கிட்டின
வளவிலே ப்ரஹ்மயஶஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க நிகரில் புக

பூானுக்கு நிகரென்னலாம்படியாய் ஸூஜாவதியினுடைய ஸமீபமென்கிற வாக்யத்திலும் ,,ஸபூர்ணஸாயாஜம" என்கிற ஸூத்ரத்திலும் ஸ்ருதியிலும் சொல்லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸாமகாதிகளான திவ்யவாஷூஜெஸூர்களும், ஸுநாதிகளான திவ்யஆரவாஜர்களும் ஸஹஸ்ரஸஹஸ்ராநாஸ்யாகநம் பண்ண, ஸ்ரீகேஸூஜநியாநந்தரான ஆஸ்யாநவிபூஷண ரருளப்பாடிட, அடிக்கடியுந் தொழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தின் முகப்பிலே சென்றேறி, அங்கே சிறகுடைய மகாமேருவைப்போலே சிறந்த திருமேனியுடையனாய் ஆயீஷயனாய் திருமகள்சேர் மார்பனுக்குத் திருக்கண்ணாடி போலே ஸஹிஷ்ணுவனாய் நிற்கிற காலார்ந்தகதிக்கருடனைக்கண்டு கழல்பணிந்து, ‹பிணங்கியமரர்பிதற்றுங்குணங்க'ளென்கிறபடியே ஒரொருஸூாதிஷணத்தைப்பற்றி வாதிவூதிவாதிகளைப்போலே வாசிவகுப்பதும் ஸதிஸஹஸத்தாலே ஸஷூாநே ஸயமங்கையுடையாரைப்போலே ஸஂஹஂபண்ணுவதுமாய்க்கொண்டு ரவிக்கிற நித்யஸூரிகள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று, ‘அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடுவதென்றுகொலோ’ வென்று ஆசைநிறைந்து திவ்யபரிஜநபரிவஷாயபாஜநாழ்வார்கள் ஸூாஸாயாஜலஷணவிபரிஷூ விஹஂஸங்களோடே யதாஸூாநஂ ஸேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக்கண்டு, ஸபூவியகெஂகஹஂ ஸெநாஜயாயிரஸூஜனைக்கொண்டு கிட்டச் சென்று, வஹூஂகபரிஸத்திலே முன்புதங்களைக்கொண்டு எம்பெருமான் நடத்தின கூஷிஷித்ததென்று பஷணூ ஸேநாஜயரான பஷிவபூஷாயபூர்களைக்கண்டு, ‹அறியாதன வறிவித்தென்னைத் திமனங்கெடுத்த நுங்கால்களென்றலைமேலக்கெழுமீ’ ரென்று ஸ்ரீதஜஞதைதோற்றப்பணிந்து, உஹய விஷூதியும் தனிக்கோல்செல்ல வானிளவரசுமன்னி வீற்றிருக்கிற ஸதிதெளஜஸான திவ்யவிஷாஸநஜபதிவ்யவயஹூஂகத்தையணுகி, விஷூதிஷூயாநஷ்ஜாக்களான ஆயாஜதகங்களும் வயஹூஂகவிதெஷூயில் சொன்ன ஷஷூதஸவிஷூஸதகங்களென்றுற்போலவும், ஸஜவ

ஶாஸ்த்ரங்களில் யஜ்ஞாயஜ்ஞாதிகளென்றாற் போலவும், பரக்கவும் சுருங்கவும் பலவகையாகச் சொல்லுகிற பாதம் முதலான அவயவங்களுமெல்லாம் அவ்வவ் ஸந்நிவேஶவிஶேஷங்களாயிருக்கும்படியைத் தெளியக்காணும்.

இப்படி ஸர்வதத்வங்களையும் ஸாமாத்மகமாக ஸாக்ஷாத்குமாக்கிறாற்போலே அத்ருஷ்டமான திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே ஆயிரங்கோடி பாலஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போலே யிருப்பதொரு திவ்யபத்மத்தில் எட்டுத்திக்கிலும் எட்டு தளங்களிலே அடைவே விமலாதிகளெண்மரும், கர்ணிகையின் பூர்வபாகத்திலே அநுக்ரஹையையும் ஸூர்யகலைகள் வடிவுகொண்டு ஸஜ்ஜையை வகுத்தெடுத்தாற்போலே ஸாரஸ்வதைகளாய்க்கொண்டு ஸேவித்திருக்கும்படியைக்கண்டு 'பாரமேஷ்ட்ய ஸாம்ராஜ்ய ஸௌஷ்ட விபூதிவக்ஷ்யதி' என்னும் நாராயணஸம்ஹிதைபுகுமென்றுங்காணும். அப் பத்மத்தின் நடுவிலே கநகஶிகரிஶதஸஹஸ்ரங்களைச் சேர்த்தால் பரார்த்தைகதேஶத்துக்கும் போராதென்னும்படி. அஜித ஜ்வலிதவர்ணமயமான திவ்யகர்ணிகையின்மேலே ப்ரஹ்மாண்டங்கள் தோறுமுள்ள திருப்பாற்கடல்களை யெல்லாமடுக்கி விரித்தாற்போலே நிரவத்யவிஶாலோந்நதமான திவ்யபோகபர்யங்க விஶேஷத்தினுடைய நிர்யோகமென்று ஶங்கிக்கலாம்படி நித்யஶேஷனாய், ஸர்வாதாரனான தன்னையும் நித்யமாகதரிக்கும்படி ஸூக்ஷ்ம விஜ்ஞாநவானாய், 'சென்றாற் குடையாமிருந்தாற் சிங்காசனமாம், நிவாஸஶய்யாஸந' என்கிறபடியே ஸஹஸ்ரஶிரோதரத்வங்களைக்கொண்டு அஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகையாலே ஶேஷனென்றும், த்ரிவிதபரிச்சேதரஹிதனையுந்தன் மடியிலேகதேஶத்திலே வைக்கும்படியான வைபவத்தை யுடையனாகையாலே அநந்தனென்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், ஸர்வகந்தவஸ்துவுக்கும் வாஸனையுண்டாம் படியான திவ்யபரிமளத்தையுடையனாய், வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாளுடனே பார்ஷ்வஹாஸஸுகுமாரனானவன் மூவுலகந்தொழ வீற்றிருக்கும்படி ஸஸாக்ஷாதநனாய் அநந்தவ்யூஹங் கழியாறுபட்டாற்போலே ஸஹஸ்ரதஶ

தத்ஸமான போகவேஷ்டநத்தையுடையனாய், ஶ்வேதத்வீபவாஸி களைப்போலவும் ஸநந்தநாதிஸம்ஸாரங்களை நிரைத் தாற்போலவும் பரந்துயர்ந்த ஸமாநஸஹஸ்ரத்தின் ஶ்ரேணிகிரண ஶ்ரேஷ்டவைராஜதவத்தாலே ஸர்வஜ்ஞஞீக மென்னும் பேரையுடைத் தான ஸர்வவேதமெல்லா முல்லஸிதமாம்படி பண்ணக்கடவனான திருவனந்தாழ்வானைக்கண்டு அவனோடொக்க ஒருமிடறாய் ஸவேத ஸஶப்தமான ஹோமஸாமத்தை யாசைப்பட்டு, அவனுடைய ஸஹஸ்ரபதிகளான இரண்டாயிரந் திருக்கண்களுக்குந் தான் ஸாக்ஷாத்க்ருதமாய் அவன் மேலே யமர்ந்திருக்கிற மேலாத்தேவர் கள் மேவித்தொழும் மாலாரைக்கண்டு தானும் ஸந்தோஷவஷியாய் ஸத்யஸாமீப்யம்பெறும் ❋❋

பண்டையிருவினையாற்றிற்படிந்துபாரங் காணாதேயொ ழுகிய நாம்பாக்கியத்தால், வண்டமருமலர்மாதுமின்னாய் மன்னவைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்கவான்சேர்,கொண் டலருண்மழை பொழியவந்த தாப்பாங் குளிர்ந்து தெ ளிந்தமுதாய விரசையாற்றைக்,கண்டனுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக் கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட் டோமே ❋❋❋ (௧௭)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸமாப்திபர்வ ।

சீரார்தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(பண்டையித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்ற நாம் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே விரஜையைக்கிட்டி ஸங்கல்பத்தாலே கடந்து பரமபதமேறும் அவருடைய மார்க்கஸத்கார மெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்றோ மென்கிறார். பண்டையிரு வினையாற்றில் - அநாதியான புண்யபாபரூபமான கர்மப்ரவாஹத்தில், படிந்து-பதிந்து, பாரங்காணாதே-கரைகாணமாட்டாதே, ஒழுகியநாம்-பெருகிப்போருகிற நாம், பாக்கியத்தால் - பாக்யஹேது பூதமான பகவத்கடாக்ஷத்தாலே யென்றபடி. வண்டமருமலர்மாது- வண்டுகள் மதுபானார்த்தமாக அமர்ந்திருக்கும

நவமம் வாராஷிவைவ ||

பூவளருந்திருமாதுபுணர்ந்த நம்புண்ணியனார்
தாவளமான தனித்திவஞ்சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும்பெரு நான்மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளருந்தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. (கஅ)

இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனான ஸ்ரீநந்தகோப வயஸ்யத்திலே

தான தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தானமாகவுடைய பிராட்டி,மின்னாய் மன்ன-காளமேகத்தின் நடுவே ஸ்திரமான மின்னல்போலே விளங்கா நிற்க வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க-வநமாலை மணிமயமான இந்த்ரதனுஸ்ஸூப்போலே விளங்காநிற்க, வான்சேர் கொண்டல்-பரமாகாசத்திலுள்ள ஸ்ரீய:பதியாகிற காளமேகம், அருள்மழைபொழிய - க்ருபாரூப வ்ருஷ்டியை வர்ஷிக்க, வந்த தொப்பாம்-வந்ததோ விரஜாநதி யென்னும்படி. குளிர்ந்து தெளிந்தமுதாய - ஸம்ஸாரதாபமாறும்படி சீதள நிர்மலாம்ருதரூபமாய்ப்போருகிற விரசையாற்றை - விரஜாநதியை, கண்டணுகி-தூரத்திலேகண்டு ஸமீபத்திலேகிட்டி, கருத்தாலே கடந்து-பகவத்ஸங்கல்பாயத்த ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே யக்கரையேறி, மீளாக்கரைகண்டோர்-புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதமாகிற வக்கரையைக்கண்ட முக்தரானவர்களுடைய, கதியெல்லாம் - மார்க்க ஸத்காரமெல்லாம், கதித்திட்டோமே-விஸ்தாரமாகச்சொல்லப்பெற்றோ மென்கை. (கஎ)

இது பரிபூர்ணாநுபவ பர்வத்தில் பாட்டு, (பூவளருமித்யாதி) பரமபதத்தமருடனே ஸாமகாநத்தோடேகூடத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவமென்கிறது. பூவளருந்திருமாது-தாமரைப்பூவிலே வளரும் பிராட்டி, புணர்ந்த, ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பெற்ற, நம்புண்ணியனார் - நம்முடைய அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்திற்கு மூலமான ஸர்வேச்வரனுக்கு, தாவளமான தனித்திவம் - நித்யவாஸஸ்தாநமாய்க்குளிர்ந்து அநுபமமான பரமபதம் அதனைச்சேர்ந்து, தமருடனே-வைகுந்தத்தமரும் முனிவருமான நித்யமுக்தர்களோடேகூட, நாவளரும் பெருநான்மறை - நாக்காலுச்சரிக்கப்பட்டு வர்த்திப்பதானசலாக்யமான வுபநிஷத் பாகத்திலே, ஓதிய கீதமெல்லாம் - ஓதப்படுகிற ஸாமகாந விசேஷமெல்லாவற்றையும், பாவளருந்தமிழ் - பா - சந்தஸ்ஸில், வெண்பாமுதலான வற்றில் வர்த்திக்குமதான தமிழ்வேதத்தி லோதப்படுகிற, பல்லாண்டிசையுடன்-பல்லாண்டென்று பாடும் கிலமங்களாசாசநத்தோடே கூட, பாடுவம் - பாடுவோம், ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய வ்ருத்தி விசேஷத்தையும் பண்ணக்கடவோம். (கஅ)

ரஜதகிரியின்மேலே மரகதகிரியிருந்தாற்போலே ஏழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து விண்ணோர் தலைவனாய் ஸுகுமார யுவாவாய், 'சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு' வென்னும்படி ஆதித்யஸஹஸ்ரஸங்காஶம் போலே அநவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய், 'விஶ்வஸ்யாயதநம் காந்த்யா வண்ணே நயநாநந்தவர்த்தநா' என்னும்படி அநவதிகலாவண்யத்தையுடையனாய், ஸர்வஶேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் க்ஷமையும் வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற நாச்சிமார்களில் ஸ்வாபிமதநித்ய நிரவத்யாநந்த ரூப ஸ்வரூபவாதிகளையுடையளாய், ஸ்வஸௌரபத்தாலே ஸர்வஸ்நாநமும் பண்ணு நின்றுமின்றனுபவிக்கத் தொடங்கினாற்போலே ஸுஸ்வயம்ப்ரபாவையாய், ஶாஸ்த்ரோக்தாதிகளின்படியே ஸர்வ ஶ்ருங்காரஸம்ஶ்லேஷத்தையுடையளாய், திருமார்பத்து மாலை நங்கையாய், அமுதில் வரும் பெண்ணமுதாய், வேரிமாறாத பூமேலிருந்து வினைதீர்க்குமவளாய், தன் கடாக்ஷலேஶத்தாலே ஸகலஸம்பத்தையும் கொடுக்குமவளாய், 'தேவதேவ திவ்யமஹிஷீ' என்னும்படியான மேன்மையும் "காருண்யரூபா ந்தஶ்ரீ" என்னும்படியான நீர்மையுமுடையளான பெரியபிராட்டியார் தக்ஷிணஸ்யாமென்று தோற்றும்படி தக்ஷிணபார்ஶ்வத்திலே நீலமேகத்தை யணைந்த மின்போலே ஸேவித்திருந்து தன்னுடைய ஶக்திவைபவங்களைக்கொண்டு ப்ரதிஸம்பந்தி ஜனங்களைப்பூரித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரிஜநங்களை ஸர்வஸேவிதா ஶேஷ ஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஆஜ்ஞாபிக்க, 'ஸர்வம் ஸமர்த்த ஸம்ஶ்ரிதநாயக' என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய ரூபலாவண்ய மென்னலாம்படி அநவரதவைஹாஸந விஷயையாய், பச்சைமாமலைபோல் மேனிக்கும்படிமாவான நிறத்தையுடையளானபாரென்னும்மடந்தையும், 'அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குகள்' ஆத்மவமென்னும்படி நித்யபூஷாயம் நின்ற விடந்தெரியாதே 'நீளா தத்ஸம்மிதஸ்தஸ்வ' மென்னப் பண்ணுமவளாய் நீளோத்வஸ்ருஶ்ரயமயான ஸ்ரீநீளைப் பிராட்டியும், அடியார் இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களுமிடத்திலே ஸேவித்தி

ருக்க, 'ஸவ்யஶ்ரீஹஸ்திநீஹாஸி:' 'உடனமர் காதன்மகளிர் திரு
மகள் மண்மகளாயர் மடமகளென்றிவர் மூவ'ரித்யாதிகளிற்சொன்
னசேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமவர்களுக்கு ரஸமென்றும் ஆ
நந்தமென்றும் சொல்லும்படியான நிரதிஶயபோக்யதையுடை
யனான நிரவதிக ஶேஷியை நிரவதிகஜ்ஞாநவிகாஸத்
தாலே 'அவாவறச்சூழ்ந்தா'னென்னும்படியனுபவித்து, 'தமேதம்ஸ
த்ஸ்வப்ரதாநம் பரமம் யதந்த்ருஷ்டாஷ்டி' என்றும், 'காற்றோள
மு'தென்னும் பேசப்பட்டுக் 'குன்றுகொழுமுகில்போல் குவளை
கள் போல் குரைகடல்போல் நின்றுகண் மயில்போல்நிறமுடைய
பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையுந்திருமேனி'
யில் அவயவஶோபையிலுமாபரணச் சேர்த்தியழகிலு மாழங்கால்
பட்டு ஹர்ஷப்ரகர்ஷவஶம்வதரான ஶ்ரீபாதாக்கள் பண்
ணும் ஸஜாதீயாவயவங்களைக்கொண்டு 'விபந்யவ:' என்கிற ஶ்ரு
தியின்படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத்தொடங்கி, திவ்யா
லங்காரார்த்தியாகிற ராத்ரியோடே அவஹித வடநாஸாஜெட்டத்
தாலே சேர்ந்ததென்னலாம்படி 'கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தா
லொத்த நீண்முடியைப் பார்த்து, 'முடிச்சோதியாயுனது முகச்
சோதிமலர்ந்ததுவோ' வென்பது,— ஷடாநநவிந்து ஸௌந்தர்யஸா
ஷாத்துக்காக வண்டொழுங்கு படிந்தாற்போலே யசைகிற திரு
க்குழற் கற்றைகளைப் பார்த்து, 'கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்
திட்ட கொழுஞ்சுருளினுள் கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொலன்று
மாயன்குழ' லென்பது,—அத்திருக்குழற் சேர்த்தியாலே ஒரு
ஹாரமிருளோடே சேர்ந்த அஷ்டமீசந்த்ரனை யனுகரிக்கிற திரு
நெற்றியை யநுபவித்து, 'நாண்மன்னு வெண்டிங்கள் கொல்நயந்
தார்கட்கு நற்சிலைகொலென்பது,— அத் திருநெற்றியில் அழ
குக்குக் கிற்றெடுக்கலாம்படி யிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுப
வித்து, 'இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல வளையு மிணைநீல விற்கொல்
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொ' லென்பது,— பரமஸ்வாத
ந்த்ரமென்றிருப்பாரைத் தோற்பித்து நமஸ்தே என்று திருவடிக
ளிலே விழப்பண்ணும் 'கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்

வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்களைக் கன்றி, ஏழைய ராவியுண்ணு மிணைக்கூற்றங்கொலோ, ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ வென்பது — ஸ்ரீவிஸ்தாரஹிநிஸ்வாஸ மான திவ்யநாஸாவம்ஸத்தைப்பார்த்து, 'மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ' வென்பது — நாச்சிமாருக்கு ஸ்ரீகர்ணா வதம்ஸங்கள்போலே யிருக்கிற திவ்யகபோலங்களைப் பார்த்து, வர்ணிக்கைக்கு நிலமன்றென்று 'கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்வா யுஞ் சிவந்து கனிந்துள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகுமகர குண்டலத்த' னென்று சுற்றடிக்கொள்வது, — செம்பவளத்திரள் போலேயிருக்கிற திவ்யாதரபல்லவத்தைப் பார்த்து, 'வாலியதோர் கனிகொல் வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல் கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங் கொலோ, கர்ப்பூரநாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ' வென்பது, — ஸயமாநந்தனையுக் கொண்டு தோற்றின தூமுறுவற்றொண்டை வாய்ப் பிரானுடைய தூமுறுவலைப்பார்த்து, 'என்று நின்றே திகழுஞ் செய்ய வீன்சுடர்வெண் மின்னுக்கொலன்றி யென்னுவிய டுமணிமுத்தங் கொலோ, வென்பது; — காதுக்கு ஸ்ரீஹாஸோமை கள்போலேயிருக்கிற திவ்யகர்ணபாஸங்களைப்பார்த்து, 'மகரந் தழைக்குந் தளிர்கொ' லென்பது, — சுற்றுமொளிவட்டஞ்சூழ்ந்த சோதிபரந்த ஸம்பூர்ணசந்த்ரனும் நேரொவ்வாதென்னும்படி யான திருமுகத்திலழகைத்திரள அநுபவித்து, 'கோளிழைத் தாமரையுங்கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத் தமுந் தளிருங்குளிர்வான் பிறையும் கோளிழையாவுடையகொழுஞ் சோதி வட்டங்கொ' லென்பது, — க்ஷாரோஷ்டாநந்தவாசி என்றி ருப்பாரைக் கூவிக்கொள்ளும்போது ஸிம்ஹநாதம் ஸௌரியயோக நாத மாய் நாச்சிமாருடைய வளைத் தழும்போடு வாசியில்லாதரேகா த்ரயத்தை யுடைத்தாய் திருமேனியொளியாலே பசுத்த ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யம்போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, 'முற்றுமுண் டகண்டங் கண்டவடியேனை யுய்யக்கொண்ட' தென்பது — உபய விபூதிபாரபாலநகண்டங்களையும் 'அழகியமணவன்றிக்கே எதிர்ந்து

மொருகிஞ்சித்காரம் பண்ணினருக்கு ஸர்வஸ்வதானமான ஸா ம்ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கக்கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்து, 'கற்பகக்காவன நற்பலதோள்' களென்பது,— ரத்நஸிம்ஹாஸநாஸநமாய் லக்ஷ்மீ ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துபங்களாலே விராஜிதமாய் அலர்மேன்மங்கை யிறையுமகலகில்லே னென்றுறையும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமார்பை யநுபவித்து, 'ஆரமார்பதன்றோ அடியேனையாட்கொண்ட' தென்பது,— ப்ரளயகாலத்துக்கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, 'காரேழ்கடலேழ்மலையே ழுலகுண்டு மாராவயிற்றனென்பது,— மரகதக்குன்றமொத்த திருமேனியிலே மாணிக்கவொளி சூழ்ந்தாற்போலே பொருந்தின பொன்றோற்ற வாடையைப்பார்த்து, 'படிச்சோதியாடை யொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச்சோதிகலந்ததுவோ' வென்பது,—ஜநநவ்ருத்திஜநர்களை முன்னேறிவந்து விலக்கக்கடவனவானதிவ்ய ஜம்பாயுதங்களைக்கண்டு, ஸர்வப்ரகாரஸம்ரக்ஷணத்தி லாத்ருகை என்னலாம்படி 'கனைக்காலிருந்தவா'வென்பது,— வேதங்களுக்கெல்லாம் மேற்சாற்றாய்ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸாத்ம்ய தைவதமான போதுநின்ற பொன்னங் கழல்களைப் பார்த்து,'ஒரு காலிற் சங்கு ஒரு காலிற் சக்கரம் பத்துவிரலும் மணிவண்ணன் பாதங்களொத்திட்டிருந்தவா'வென்பது;— திருவடிகளுக்கும் ஸௌந்தர்யத்துக்கும் உண்டான சேர்த்தியைப்பார்த்து, 'அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ' வென்பது,—இப்படி ஸர்வாபரணங்களான திவ்யாவயவங்களைப் பேசத்தொடங்கி, கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல் திருமார்பு வாய் கண்கையுந்தி காலுடையாடைகள் செய்யபிரானென்பது,— நீலமேகஸ்யாமமான திருமேனியிலே நீலமின்கள்போலே விளங்குகிற ஜகத்ரக்ஷணைகதீக்ஷிதர்களாகிற திவ்யாபரணங்களைப் பார்த்து, 'அந்தாமத்தன்பு செய் தென்னாவிசேரம்மானுக் கந்தாம வாண்முடி சங்காழிநூலாரமுள' வென்பது,—ஸூநமிரியை யணைந்த ஸூர்யாதித்யர்கள்போலே ஸர்வஸர்வஸாமத்தை யுடை

யரான திருக்கையி லாழ்வார்களைப்பார்த்து, சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பு மென்பது—பரந்ததிருப்பாற் கடலிலே ஸநக ஸநந்தநாதிகள்போலே திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே ஸர்வஸ்வாமி த்வங்களுக்கு வகுத்த ஸௌந்தர்யங்களைப் பார்த்து, 'உயர்வறவு யர்நலமுடையவன், வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையா' னென்பதாய் ஸௌஶீல்யாதிகுணங்களாலும் ஶீதளங்களான தூதுசெய் கண்களாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதன் நிற்கிற ஸம்பந்தத்தளவுஞ்சென்று 'வானுயரின்பம் மன்னிவீற் றிருந்தா யருளுநின்றாள்களையெனக்'கென்ன, அவனுமிரங்கி,'வாசஞ் செய் பூங்குழலாளும் ஸ்வபத்நியுமான நாச்சிமார் கரதலங்களுக்குப் பரிமளங்கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூமுடி சூட்டி,'தஸ்யாஸீந்நகோபாஸ:'என்று எல்லையுள்ளளவுஞ் செல்ல அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்குக் கடவனாக்க, இவ னுந்'தாழ்ச்சிமற்றெங்குந் தவிர்த்து நின்றனிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி யான் சேரும்வகையரு'ளென்ன, ஸ்ரீநாராயணந்தலைக்கட்டித் தன் னுருவா யென்னுருவினின்ற வெந்தைதளிர்புரையுந் திருவடி யென்றலை மேலவே, கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டினை நான் கண் டேனே—திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேல் பொ றித்தா' யென்று ஸர்வாதிஸாமரத்திலே அழுந்தினாற்போலே ஆ நந்தநிர்ப்பரனாய் ஸந்தோஷரஸம்வர்ஷிக்க,'பற்றிலார்பற்றநின்ற திருவடிகளையே' ஸ்வயம்போகமாகக்கொண்டு ஸர்வாங்கத்தின் மே லே யேற, இவனை 'தாயுந் தந்தையுமாயளிக்குந் தண்டாமரைக் கண்ணன்' ஸ்வாமித்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸந்தோஷித்து இவ னை ஸஹஜஸௌஹார்த்தாலே தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளி ணைக்கீழ்க்கொண்டு, 'ஸர்வஶேஷியான தான்பெற்ற பேற்றை யிவனை யிட்டுப்பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், நீராயிருக்கிறீரென் று கேட்க, இவனும் தனக்கு அவனெவ்விடத்தான் யானாரென்ற நிலையைக்கழித்து நித்யஸம்ஸாரிகள் நிலையினின்றும் நித்ய ஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக் கைமாறற்றுத் தான் தெளிந்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொ

நவமம் ப்ராப்திப்ரபந்தம்.

டங்கி, அஜ்ஞாநிகளாயும் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின அடி யேன் தேவரீருடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமாகிற அளப்பரிய வார முதக்கடலிலே, 'அவிஜ்ஞாதே ஹ்ருஷீகேசாஸ்' என்னும்படி அவ்ய யக்ஷ விசேஷணமாய்க்கொண்டு அழுந்தினேன்; உலகங் களுக்கெல்லா மோருயிரான தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வ ரூபமும், ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், ஸௌ ஹ்ருதத்தாலே ஸௌஹார்த்தமுமாம் படியான உண்மை தெளிந்தேன் தனித் தெனக்கொருபேரிட வொண்ணாதபடி ஸ்ரீகாரவிவரணத்தில் சொன் ன நாராயணனென்கிற பேரில் நிலைநின்று ஸ்வரூபஸ்வாதந்த் ர்யங்களுக்கு விலக்கில்லாத ஸம்பந்தஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்றேன்; வானுளார் பெருமானுன தேவரீரோடே தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலுமமுதமும் ஒத்துக்கலந்தொருபடிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாய் நின்று பொன்னுலகும்புவநி முழுதும் கைங்கர்யோபகரணமாகக்கைக் கொள்ளப் பெற்றேன்; லோகத்தில் ஸர்வாத்மாக்களுடைய வைச யப்ரவைஷ்ண்யங்களெல்லாம் என் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்தில் இல்லையென்னும்படி தவிட்டாத ஸந்தோஷம் பெற்று ஸர்வதோமு மாய் ஸௌஹ்ருதனுமானேன்; 'வான்கோனைக்கவி சொல்லவல்லேற் கினி மாறில்லை' யென்னும்படி வேதங்கள் மீண்ட நிலமெல்லாம் மெய்புணர்ந்து கவிபாடுங் கருத்துடையேனானேன்; மேலினிமீளா வடிமை பண்ணிக் கொண்டருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, இப்பாசுரங்களைக் கேட்டருளின ஸ்ரீய:பதி, முலைபிரி யமாட்டாத சிசுவின வத்ஸத்துடைய முதல்வார்த்தையைக் கேட்டாற்போலே உகந்து 'யதோ வா ஜூஸம்ஸ்ரயம் ஸர்வாபேக்ஷ்ய சிசு வம்ஸக்ஷ்ப்ரஜ்ஞவிஸ்ருஷ்டஸௌநக:' என்னும்படியிருக்கிற 'ஜநந்தே' என்னும் ஜகஜ்ஜநநாதாவின் திருமுகத்தைப்பார்க்க, இருவரும் வாக்ஷல்யரூபராய்க்கொண்டு கடாக்ஷிக்க, பரசேஷி திருவரு ளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று, ஸுதஸர்வஜ்ஞனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை யெல்லாம் அவன் தன்னைப் போலே ஜ்ஞாநக விதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தி ஜஹி தையானபடியாலே பரஹக்கியாதனாய், ஸாக்ஷாத்காராநவ்ருத்

த்தியாலே ஸாரஜ்ஞாநயுக்தனாய், உத்தரோத்தரஸாரஸாதிநிவேசத்தாலே ஸாரஸங்க்ரஹயுக்தனாய் இப்படி ஸர்வஸாரஜ்ஞனுமாய் உத்தராவதிரஹிதமாய் விஶுத்தஜீவாய் அநந்யப்ரயோஜநமாய் அநவதிகப்ரியமான ஸம்பந்தாநுபவத்தாலே வந்த நிரதிஶயப்ரீதியாலே 'ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை' யுகந்து ஸகலமாமென்று தொடங்கி ஓதுகிற அநியதாவஸ்திதஶேஷத்வஸ்வரூபவிஶேஷங்களை ஸர்வஶேஷித்து, மொய்மாம்பூம் பொழிற்படியே ஸம்ஸ்கார்யாதிகளைப் பண்ணிக்காட்டியும், ஸ்வயம்வ்ருத்தியென்னும்படி வலஞ்செய்து நாளும்மருவியும், ஸஹாத்ருவ்ருத்தரான ஸம்பந்த ஸாதநாதிவிஶேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டியும், அன்றின்ற யோநாஸ்வத்தைப்போலவும் அத்யோநாவஸ்தம்போலவும் ஸக்வத்தை நிழற்போலவும் ஶேஷிபோம் வழியெல்லாம் அநுயாஸநம் பண்ணி, இருள்தருமாஞாலத்துள் ஈஶ்வரனவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகள் பிறவாதபடி அவன்றன்னைப்போலே வந்து போயும், ப்ரஸ்திஸம்ஹஸாரஸாதநாதிகளைப்பண்ணிசூழ்ந்திருந்துபல்லாண்டேத்தியும், இப்படி ஸ்வாமியுகந்த ஸகலவிய கைங்கர்யஸம்பத்தைஸகலதேஶஸகலகாலாதிகளிலும் ஶேஷிதமாக வுகந்து 'ஸர்வஷட்யிஷ்யாதி' என்கிற ஶேநாஸயவ்ருத்தியாலே அநாதிகாலமிழந்ததெல்லாம் படியெடுத்த தென்னலாம்படி அநவதிகாநந்தஸம்பூர்ணனுமாய், ஸ்வக்ருதிஸம்பூர்ணங்களைக்கழித்து ஸம்ஸாரணங்களிலே பிணைகொடுக்கிலும் போகவொண்ணாதபடி நுவக்குண்டு, மேலாத்தேவருடனேகூடி மேவி மீட்சியில்லாவாழ்ச்சியை அநுபவிக்கும்.

அடலுரக முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன்போல வழுக்கடைந்துகழுவிய நற்றாளம்போலக், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோலக் காட்டுத் தீகலந்தொழிந்த களிறேபோல,

---

(அடலுரகமித்யாதி)ஸம்ஸாரத்தைக்கழித்துப் பரமபதத்தே சென்று பரமானந்த நிர்ப்பரனாகும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார். 'அடலுரக முண்டுமிழ்ந்த அருக்கன்போல - அடல் - பராபிபவந ஸாமர்த்யம், அதனையுடைய, உரகம் - ராஹு, அதனாலுண்டுமிழ்ந்த -க்ரஸ்தமுக்தனான ஸூர்யன் போலவும், அழுக்கடைந்து கழுவி

மடல்கவரும் மயல் கழிந்தமாதர்போல வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போல,உடன் முதலாவுயிர் மறைக்குமாயை நீங்கியுயர்ந்த பதமேறி யுணர்ந்தொன்றினோமே.(கக)

மண்ணுலகின் மயல்தீர்ந்து மனந்தளும்பி மன்னாத பயனிகந்து மாலேயன்றிக், கண்ணிலதென்றஞ்சியவன் கழலேபூண்டு கடுஞ்சிறை போய்க்கரையேறுங்கதியே சென்று,விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு விண்ணைய

நல் தாளம்போல - பூர்வமழுக்கேறி யநந்தரம் கழுவப்பட்ட நல்ல முத்துப்போலவும், தாளம் முத்தும் நாயகரத்நமும், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோல - பூர்வங்கடலில் சண்ட வாதத்தால் விஷமஸ்தலத்தே சென்று பின்புகரைசேர்ந்த, கலம் - ஓடம், அதுபோலவும், காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்தகளிறேபோல - பூர்வம் தாவாக்னியால் சூழப்பட்டு அநந்தரம் தத்விமுக்தமான யானைபோலவும், மடல்கவரும் மயல் கழிந்த மாதர்போல - நாயகவிஸ்லேஷார்த்தமாக பூர்வம் மடலெடுக்குமவஸ்தை யாலே நொந்து பின்பு நாயகப்ராப்தியாலே யவ்வவஸ்தை கழியப்பெற்ற யுவதிபோலவும், வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போலே - பூர்வம் கடுஞ் சிறையிலே யிருந்து அநந்தரம் அது கழிந்து பைத்ருகமான ஸாம்ராஜ்ய பதம் பெற்ற ராஜகுமாரர்போலவும் உடல் முதலா - தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணாதிரூபமாய், உயிர்மறைக்குமாயை - ஆத்மஸ்வரூப திரோதானம் பண்ணும் மாயாசப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை, நீங்கி - கழித்து உயர்ந்தபத மேறி - பரமபதத்தை யாரோஹித்து, உணர்ந்து - ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, ஒன்றினோம் - பரமாத்மாவோடே "அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத்" என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தத்வேந தஸ்மிந்நந்தர் பூதமாம் படியைக் காணப்பெற்றோமென்கை. (கக)

இது பரமபதஸோபாந பர்வாநுக்ரமணப் பாட்டு. மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து - பூலோகத்தில், மயல் - வ்யாமோகம், அதாவது ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாஜ்ஞாநம், அது தீருகையாவது - ஆசார்யோபதிஷ்ட சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாகிற விவேகம் பெறுகை. மனந்தளும்பி - மனஸ்ஸு தத்தளித்து, அதாவது விவேகலாபாநந்தரம் தான் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பட்டபாட்டைக்கண்டு துக்கிக்கை, இது நிர்வேதமென்னப்படும். மன்னாதபயனிகந்து - அஸ்திரபலங்களைவிட்டு, அதாவது நிர்வேதாநந்தரம் ஐச்வர்யாதி ப்ரயோஜநாந்தரங்களுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ பராமர்சத்தாலே ஸவாஸநமாய் அவற்றைப் பரித்யஜிக்கையாகிற விரக்திபிறந்து, இகத்தல் - விடுகை. மாலேயன்றி கண்ணிலதென்றஞ்சி - ப்ரயோஜநாந்தர பரித்யாகாநந்தரம் பரம ப்ரயோஜந மோக்ஷத்தைத் தருகைக்கு

வர்தங்குழாங்களுடன் வேதம்பாடி, பண்ணுலகிற் படியா
தவிசையிற்பாடும்பல்லாண்டே பல்லாண்டும்பாடுவோமே.
மாளாத வினையனைத்தும்மாள நாம் போய்வானேறி மலர்
மகளாரன்பு* பூணுக், தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு
பூண்டு தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக், கேளா

ஸமர்த்தன் ஸ்ரிய:பதி தானொழிய வேறொருவருமில்லை யென்று பயப்பட்டு, அவன்கழலே பூண்டு-இப்படி பயப்பட்ட வநந்தரம் ([illegible])' என்கிறபடியே ஸ்வாதிகாராநுரூபமான பக்திப்ரபத்திகளாலே அந்தஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளையே ஸமாச்ரயித்து, கடுஞ்சிறைபோய் - ஏததநந்தரம் பிராரப்த கர்மாதீன தேஹாவஸாநத்தில் அதிக்ரூரகாராக்ருகமாகிற ஸ்தூலசரீரம் விட்டு, கரையேறும் கதியேசென்று-ஸம்ஸாரத்துக்குக் கரையான பரமபதத்தையேறும் வழியான வர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு - அநந்தரம் பரமபதத்தில் ''யதத்யத்புதம் - தத:பரமத்புத'' மென்று சொல்லப்பட்ட திவ்யோத்யான மணிபர்வத ஸரித்தடாகங்களாகிய வத்யாச்சர்யங்களெல்லாமிங்கு தான் கத்யாதிகளில் அநுஸந்தித்தபடியே ஸ்பஷ்டமாகக்கண்டனுபவித்து, ததநந்தரம் விண்ணவர் குழாங்களுடன் - நித்யமுக்தர்களுடைய ப்ருந்தங்களோடே, வேதம்பாடி - ஸாமகாநத்தைப்பண்ணி, பண்ணுலகில் படியாத, பண் - குறிஞ்சிமுதலான ராகவிசேஷம். உலகு-ஸமூகத்தைக்காட்டுகிறது. பண்ணுலகில்-குறிஞ்சிபஞ்சமம் முதலானவற்றில், படியாத - அடங்காத நாட்டில் காணும் ராசகுலங்களில் காணப்படாத, இசையால் - அப்ராக்ருத தேவகாந விசேஷங்களாலே பாடும்தானை, பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே ([illegible]'') என்னுமர்த்தத்தை யுடைய மங்களாசாஸநங்கள் நிரபாயதேசத்தில் நிஸர்கநிரங்குசனான ஸ்ரிய:பதிக்கு ஸ்வச்சந்தகைங்கர்ய விசேஷரூபேண பாடக்கடவோமென்கை (உ0)

நிகமநத்தில், நாமிந்தபர்வத்திற் சொன்ன வாத்மகுணவிசேஷங்களெல்லா மிங்கேயிருக்கச் செய்தே பெற்றோம், இத்தனையதிகாரமிருந்தும் பூமியிலிருக்கின்றோம், இதுக்குஹேது பகவதிச்சையொழிய வேறொன்று மில்லையென்கிறார். நாம் - ஆதியிலே பகவத்கடாக்ஷபாத்ரராய் ஸதாசார்ய முகத்தாலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பெற்ற நாம், மாளாத வினையனைத்தும், மாள - ப்ரபத்தியங்கீக்ருதனான ஸர்வேச்வரன் ([illegible]'') என்கிற க்ரமத்திலே ([illegible]'' என்கிற ஸ்லோகத்

த பழுமறையின் கீதங்கேட்டுக் கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும், மீளாத பேரடிமைக்கன்புபெற்றோம் மேதினியி லிருக்கின்றோம் விதியினாலே. (௨௧)

தின்படியே ஸர்வபாபங்களையும் திரண்டுபோம்படி பண்ண, போய் - உத்க்ரமணாநந்தர மர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, வானேறி-விரைசைக்கக்கரையில் பரமபதத்தையேறி, மலர்மகளார்-பெரியபிராட்டியார் அன்பூணும் - அவள் ஸ்நேஹத்தாலே தத்ஸ்தநதடத்துக்காபரணத்வேந பூட்டிக்கொள்ளுமதான, தேளாத மாமணிக்கு - துலக்கப்படாத மஹாநீலரத்நஸ்தாநீயனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தொண்டு பூண்டு - தத்தாஸ்யத்திலே அத்யந்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே யாஸக்தனாய், கைங்கர்யந் தொடங்கினபடி. தொழுது - அஞ்ஜலிபண்ணி, உகந்து - அவன் குணங்களை யநுஸந்தித்து, அதில் ஸந்துஷ்டனாய், தோத்திரங்கள்பாடி- அக்குணங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஸ்தோத்திரங்களை ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாம்படியாகப் பாடி; ஆடி - அவ்வளவில் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே மொய்மாம்பூம்பொழில் திருவாய்மொழிப்படியே அவஶராய் ஆடி, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தாதிகளைப் பண்ணி, கேளாத பழமறையின் கீதங்கேட்டு - ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கேட்டறியாத அநாதி ஸாமவேத கீதங்களை நித்ய முக்தர்கள் திரளாகப்பாடக்கேட்டு, கிடையாதபேரின்பம் பெருக - லீலாவிபூதியில் கிடைக்கவரிதாய் நிரதிசயாநந்தம் புங்காநுபுங்கமாக ப்ரவஹிக்க, நாளும் - காலதத்வமுள்ளதனையும், மீளாத - புனராவ்ருத்தி யில்லாத, பேரடிமைக்கு - ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதநித்ய நிரவத்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு, அன்பு பெற்றோம் - ததநுரூப நிரவதிக பக்தியை யிங்கே யந்தர்யாமி ஸாக்ஷிகமாகப் பெற்றோம்; மேதினியிலிருக்கின்றோம்- பரமபக்தி லாபாநந்தரம் முக்தியாகுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றது, அத்தைப் பெறும் நாமிந்த லீலாவிபூதியிலிருக்கின்றோம்; இங்கேயிருக்க ஹேது வன்றியிலே யிருக்க விங்கேயிருக்கின்றோம், இதென்னவாச்சர்ய மென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஒரு காரணமில்லாத வாச்சர்யோத்பத்தி கார்யமாவது ஆனபின்பு கார்யாத்காரணா மனுமேயாகையாலே இதற்கோர் காரணமுண்டாகவேணும், அதுதான் விதியினாலே, இங்கு விதிபலாத் என்றது,"விதிவாய்க்கின்றதே காப்பாராரென்கிற" விடத்தில் போலே ஸர்வ விதிமூலக்ருபையைக் காட்டுகிறது. அதாவது நம்மைக்கொண்டு லோகத்தை திருத்தப்பார்க்கிற பரமகாருணிகனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய க்ருபையாலே மேதினியிலிருக்கின்றோம்நாமித்தனையென்கிறது.

பாசுரங்களின் வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

वैराग्याक्षस्थैर्यप्रभृतिपरमार्थैरधिगतया
परावृत्त्या नित्यं सहजमयि पङ्के निपतताम् ।
प्रयिष्ठा सम्पन्ना भगवदनुकम्पैकविवशा
प्रतीची दृश्येयं परमपदसोपानपदवी ॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यस्त्रय्यन्तगुरवः सूक्तिषु ।
व्यतनोन्नवपर्वाढ्यं साध्यं परम‌पद‌-
सम्प्रसोपानम् ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीपरमपदसोपाने नवमं प्राप्तिपर्व ॥
सम्पूर्णम्.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीपरमपदसोपानं सम्पूर्णम्.

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥